

België - Belgique
P.B.
8400 OOSTENDE 1
3/4637
P 706130

Stephanie MAES
Prov. Ankerpunt Kust
Wandelaarkaai 7
8400 OOSTENDE

ER IS IETS AAN DE HAND MET DE VISPRIJZEN

Op de tonen van 'Staying Alive'

De garnalenvisserij in de jaren zestig

80ste jaar • verschijnt maandelijks • nr 3 • 1 maart 2013 • 3,99 euro • afgiftekantoor Oostende 1
Niet bestelbare exemplaren terugbezorgen aan HVB • Brusselstraat 12 te B-8450 Bredene • Danke postman / -vrouw

De 500 woorden van Nicole.

Nicole Derycker is een geboren Oostendse, dochter en kleindochter van vissers. Tot haar 27ste woonde ze in de Stad aan Zee, daarna spoelde ze weg naar Brugge, Antwerpen en Watou en belandde uiteindelijk terug in Oostende. Voor HVVB schrijft ze maandelijks een column in minder dan 500 woorden.

Aftocht?

Strak in het pak, gsm in aanslag, zijn dikke limousine met draaiende motor een vijftigtal meter van hem verwijderd. Als een onheilspellende, zwarte kraai staat hij tussen roestige boomkorren en bergen visnetten. Een meeuw scheert luid kakelend over hem heen. Ik zie met voldoening zijn gezicht verstrakken van de kou, trek mijn muts dieper over mijn oren en stap op hem toe.

'Lekker fris weertje, hé, mijnheer. U bent zeker van die firma die hier luxeappartementen gaat bouwen?' Mijn stem klinkt ongegeneerd bewonderend. Hij loopt in de val. Begint uitvoerig over hoe prachtig het wel niet zal zijn dat hypermoderne flatgebouw dat er straks komt en hoe exclusief het uitzicht van daar op de nieuwe vismijn – er komt een nieuwe vismijn, wist u dat mevrouw? – en op Petrus en Paulus en op dat indrukwekkende kunstwerk aan de overkant, enzovoort en zo verder.

De schurk! Wat doet die naar commercie en geld stinkende vogelverschrikker hier? Ik wijs naar de touwfabriek. 'Misschien kunt u die rode bakstenen gebouwen restaureren? Daar kunt u een heel aantal ruime lofts van maken. Dat zou hier toch beter passen dan hoogbouw, vindt u ook niet?'

Zijn ogen worden spleetjes. 'U bent toch niet van dat actiecomité dat onze plannen wil dwarsbomen?'

'Actiecomité? Welk actiecomité? Nee, nee, ik kom hier gewoon graag wandelen. Ik houd van deze verlatenheid.'

Zijn blik verandert van sluw naar meewarig. 'Ach, mevrouw, dat is hier allemaal ten dode opgeschreven. Wacht u maar.

Binnen een jaar of twee, drie ziet het er hier helemaal anders uit.'

Hij wil naar zijn wagen stappen maar daar steek ik een stokje voor. Hem zo lang mogelijk in de snijdende wind laten staan zal ik, met zijn chique streepjespak en zijn veel te dunne Italiaanse schoentjes. Ik die hier opgroeide te midden geklop en gehamer en ronkende dieselmotoren en de altijd aanwezige luidruchtige mannelijke camaraderie.

'Hoe zal het er dan uitzien?' Dat hij dat net verteld heeft, dringt niet tot hem door.

'Al die verkrotting weg,' dondert hij, 'zie die ingestampte poorten en kapotte ruiten, een schande is het, deze verloedering'.

En of ik het me kan voorstellen, binnenkort alleen nog luxe zeil- en motorboten in plaats van die verroeste wrakken aan de opgefriste – opgefriste! – kaaien. Hij niest en dan nog eens en nog eens. Verwoed zoekt hij zijn zakken af, zijn mobieltje klettert op de grond. Ik raap het op en reik het hem aan. Vol leedvermaak kijk ik hoe hij noodgedwongen met de rug van zijn hand het snot van zijn neus veegt en met een gesmoord 'goedendag nog' naar zijn wagen rent.

Ik ga de tegenovergestelde richting uit. Hoogtijd voor een bakje troost in mijn stamkroeg. Mijn onmacht wegspoelen. Samen met eensgezinden mijn ongenoegen uiten. Branieachtig opscheppen over mijn schamele wraakoefening om de heel waarschijnlijk toekomstige verdwijning van wat nog rest. Of is de smadelijke aftocht van de kraai misschien een voorteken dat het tij toch nog kan gekeerd worden?

Nicole Derycker
foto: Jo Clauwaert

HET VRIJE VISSERIJBLAD

Onafhankelijk magazine
van de zee

ISSN: 0776-6912

MEDEWERKERS:

Jo Clauwaert, Robert Coelus, Filip De Bodt, Walter Debrock (†), Nicole Derycker, Juul De Vocht, Zio Joris De Voogt, Don Fabulist, Peter Flynn, Peter Holvoet-Hanssen, L.A. Inghelbrecht, Jan Lamote, Frank Neyts, Jef Klausning(†), Antoine Légat, Chris Meyers, Eddy Serie, Geert Cyriel Tavernier, Flor Vandekerckhove, Louis Vande Castele, Jacques van Harten, Marnix Verleene, Katrien Vervaele, Guido Walters (†).
Gasten: vzw Oosteroever, Jörg Pyl, Cathérine de Saegher, Thierry Van Eeckhout, Keesje Vantorre

Vormgeving: cdvproductions@skynet.be

Redactie te bereiken op

0474 53 88 00

E-mail: het.visserijblad@telenet.be

www.visserijblad.be

V.u.: Flor Vandekerckhove

Brusselstraat 12, Bredene

UITGEVERIJ:

VZW Liefkemores.

Redactie, publiciteit en

alle correspondentie:

HVB, Brusselstraat 12,

8450 Bredene

Omslagfoto: Jo Clauwaert

Losse nummers: 3,99 euro

Abonnementen!

* **Jaarabonnement België**

(12 opeenvolgende nummers startend

vanaf de betaling) door overschrijving

van 30 euro op rekening

384-0596581-18 van

Het Visserijblad, met vermelding

abo HVB.

* **Jaarabonnement Nederland**

(12 opeenvolgende nummers, startend

vanaf de betaling) door overschrijving

van 52,00 euro op

de Belgische ING-rekening van

Het Visserijblad (IBAN):

BE50 3840 5965 8118

(BIC): BBRUBEBB.

Vermelding: abonnement HVB.

WIE GELOOFT DIE MENSEN NOG?

[Een oefening in cynisme.] — In de visserij gaat alles goed. Dat valt vooral op in Oostende. Daar stuikt de alom beroemde Vistrap haast in elkaar wegens het gebrek aan kustvisseren. De zoveelste noodkreet, deze keer verwoord door de politicus Johan Verstreken, werd door minister Peeters enthousiast beantwoord met de woorden dat er nu al veel gedaan wordt om de kustvisseren vooruit te helpen. Het resultaat mag er zijn: een bijna lege Vistrap.

Dat het goed gaat valt ook op in de Oostendse vestiging van de Vlaamse Visveiling. Contractueel moet daar gemiddeld 45% van de Belgische aanvoer terecht komen. Dat blijkt na twee jaar slechts 33% te zijn. Het is niet alleen ons opgevallen, maar ook Wouter De Vriendt die er in de gemeenteraad een vraag over stelde. Schepen Miroir antwoordde met een pokerface dat de Visveiling desalniettemin alle afspraken nakomt. Dat was hem voorgezegd door vismijndirecteur Johan van de Steene. 'Het enige wat klopt zijn de cijfers' zo zei die laatste bezwerend. 33% is dus, zo weten we voortaan, gelijk aan 45%. In de visserij, waar cijfers altijd al problematisch geweest zijn, moet dat kunnen.

Wie echt wil weten hoe goed het met de visserij gaat, moet eens een wandeling maken op de Oostendse Oosteroever. De visserij blaakt er van vertrouwen. De afgelopen vijftien jaar zijn daar 91 (eenennegentig!) ondernemingen gestopt of verhuisd. Er is daar dus op duurzame wijze veel plaats vrijgekomen. Bulldozers zijn er nu volop in de weer om het ene gat naast het andere te... heu bouwen. De vzw Oosteroever die de historische inhoud van de site wil verdedigen ziet zich massaal gesteund door de visserijsector en vooral door de Rederscentrale die daarmee duurzaam bezig is, alsmede door de Vlaamse Visveiling die de mening toegedaan is dat het eventuele dempen van een derde van het Visserijdok geen beletsel vormt om verder haar overeengekomen verplichtingen na te komen.

Zoals u ziet: alles gaat goed, want optimisme is, zoals u weet, een morele plicht in deze neoliberale tijden.

Flor Vandekerckhove • Foto JoC

Coignez & Van Niel Schuuren

Advocatenkantoor

Kantoor

Edgard Gevaertdreef 10

9830 Sint-Martens-Latem

Contact

T: 09 222 55 50

F: 09 244 55 90

M: 0486 17 10 74

svns@legal.be

WAT IS ER AAN DE HAND MET DE VISPRIJS?

De krantentitels logen er niet om: 'Visprijzen kelderden in 2012' (Brugs Handelsblad), 'Vlaming kiest steeds meer voor goedkopere vissoorten' (Het Laatste Nieuws)... Naar jaarlijkse traditie had de Vlaamse Visveiling de pers bijeengeroepen voor een toelichting op de activiteiten van 2012 (en naar jaarlijkse traditie werd ons blad daar niet op uitgenodigd). Noël Devisch van de VV had goed nieuws en slecht nieuws. Goed was dat de vissers in 2012 meer aangevoerd hadden. Slecht was dat ze daar minder geld voor gekregen hadden.

Crisis

Komt het door de crisis, zoals Devisch stelt? Of is er meer aan de hand? Is de achteruitgang in de visprijs een tijdelijk fenomeen of hebben we met een trend te maken? Feit is dat de visprijzen al langer dan vandaag aan het kwakken zijn. De Dienst voor de visserij publiceert in de jaarlijkse verslagen van de aanlandingen ter zake een veelzeggende tabel. ⁽¹⁾ Daarin wordt de evolutie van de visprijzen gevolgd, niet alleen aan de hand van het geld dat daarvoor concreet neergelegd wordt. Die cijfers geven een merkwaardig beeld. Uiteraard wordt er vandaag meer voor een kilo vis betaald dan in 2000, maar dat geld is vandaag ook minder waard dan dertien jaar geleden, een fenomeen dat inflatie heet. Als die inflatie uit de cijfers gefilterd wordt dan blijkt dat er in 2008 en ook in de daaropvolgende jaren minder geld geboden wordt voor de vis dan dat in 2000 het geval was. M.a.w. de gemiddelde visprijs is in reële termen al verschillende jaren achteruit aan 't gaan. Misschien bevestigt de spectaculaire duik van de prijzen in 2012 alleen maar die trend.

exotische soorten die (diepgevroren) op ons afkomen. Maar misschien moet de sector ook eens kijken wat er met de tongaanvoer aan 't gebeuren is. Tong is de absolute sterkhouders van de Vlaamse visserij, wegens de hoge prijs die ervoor betaald wordt. Al verschillende jaren slaagt de vloot er evenwel niet meer in om het tongquotum ook daadwerkelijk binnen te halen. Dat was ook weer, en zelfs in toenemende mate, in 2012 het geval. Is de vloot zodanig 'gedownsized' dat hij niet meer in staat is het tongquotum te bevissen? We durven het haast niet meer opwerpen, want het wordt door de sectortop hard tegengesproken, maar wellicht valt het feit hoe langer hoe minder te verdonkermanen.

Marketing

Valt er iets te ondernemen tegen de achteruitgang van de visprijzen? Is het een kwestie van slechte marketing? In Visaktua onderneemt Herby Neubacher alvast een doorgetreven poging om de Vlaamse vissector de elementaire principes van de marketing bij te brengen. ⁽³⁾ Het is een interessante reeks die Vlaamse reders onder hun hoofdkussen moeten leggen. In dat kader kunnen we er nogmaals op wijzen dat 'voedsel van dichtbij' een opkomende markt is. Is het echt onmogelijk om een label 'Dit is Belgisch' op onze productie te plaatsen? Of moeten we wachten op een Europees initiatief ter zake, wat toch ook een beetje Wachten op Godot lijkt te zijn.

Globalisering

In 2009 publiceerde ons blad een dossier onder de spectaculaire titel 'De evolutie van de scholprijs voor dummies'. ⁽²⁾ Dat dossier kwam er nadat bekend was geworden dat de gemiddelde scholprijs in de Vlaamse visveilingen met 29% gedaald was. Een en ander bleek te maken te hebben met marktontwikkelingen die de positie van de meest aangevoerde soort danig onder druk zetten.

Uit onderzoek bleek dat verse schol van ondergeschikt belang is in de viswinkel. Schol is vooral een bulkproduct voor de diepvriesmarkt en daar moet de pladijs in steeds toenemende mate concurreren met exotische soorten als pangasius. Het is een trend die zich zal doorzetten, want gepaneerde en geglaceerde scholfilets kunnen in de visindustrie gemakkelijk vervangen worden door veel goedkopere alternatieven. Dus is daar minder vraag naar schol en dus stort de prijs in.

Dat zal maar opgelost geraken indien de sector erin slaagt de schol als product dicht bij de tong te positioneren, waardoor de soort meer aandacht op de versmarkt krijgt, waar er gemakkelijker geconcentreerd kan worden met al de

Uiteraard moet de sector ook de negatieve impact van de boomkorvisserij kwijt zien te spelen. In Nederland doen ze dat zo: *'Vroeger viste de familie Vonk me de boomkor, een vangst-methode die veel brandstof kost. Met de komst van de nieuwe puls-visserij, besloten ze over te stappen. (...) Deze techniek is nog lang niet uitontwikkeld, maar de resultaten zijn nu al veelbelovend. Door het minimale bodemcontact komen er minder schelpen, zand en stenen mee. Daardoor komt de vis onbeschadigd aan boord. "De vissen glimmen prachtig. Dat verschil kan iedereen zien".'*⁽⁴⁾ Vooral dat laatste zinnetje is het onthouden waard: je moet niet teveel de imago-toer opgaan, je moet een verschil maken dat iedereen kan zien!

In Nederland bestaat dan ook al een Coöperatieve Visserij Organisatie (CVO) die volop aan die 'zichtbaarheid' werkt. De CVO is een samenwerkingsverband van producentenorganisaties die actief zijn in de kottervisserij op de Noordzee, Waddenzee en kustwateren, Skagerrak en het Kanaal. De coöperatie streeft naar een duurzame beroepsvisserij door zich in te zetten op het gebied van certificering en marketing van visserijproducten. De CVO heeft inmiddels het bekende MSC certificaat voor duurzame visserij weten te behalen. En wel voor de visserijmethodes twinrig, outrig en flyshoot op tong en schol.⁽⁵⁾ Vraag blijft dus ook nu weer hoe we dat alhier kunnen aanpakken: een verschil maken dat iedereen kan zien?

Flor Vandekerckhove • Foto's Joc

(1) http://lv.vlaanderen.be/nlapps/data/docattachments/Aanvoer_en_Besomming_2011.pdf p.46.

(2) 'De evolutie van de scholprijs voor dummies' in HVB XI/2009, p.3 e.v.

(3) H. Neubacher. *Moderne Seafood Marketing*. De eerste twee delen verschenen in Visaktua 23ste jaargang nr. 6 (De markt) en de 24ste jaargang nr. 7 (De prijs).

(4) 'Vis 't uit. We gaan voor verantwoorde vis', een uitgave van het Nederlands Visbureau

(5) Meer over de CVO, zie: <http://cvo-visserij.nl/>

Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling

SVDO vzw
Wandelaarkaai 4
8400 Oostende
Tel: 059 50 95 26
Fax: 059 50 96 64
info@sdvo.be

Openingsuren:
 Van maandag t/m donderdag
 van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u
 Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

Zeevisserfonds
Wandelaarkaai 4
8400 Oostende
Tel: 059 50 95 55
Fax: 059 50 95 25
info@zeevisserfonds.be

Openingsuren:
 Van maandag t/m donderdag
 van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u
 Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

OP DE TONEN VAN DE BEEGEES: 'STAYING ALIVE'

Zowat alle schepen van onze vissersvloot hebben nu ook een defibrillator aan boord en de bemanning kreeg daar ook de nodige uitleg bij. Op 8 februari was het de beurt aan Frank Willemkens en Peter Derudder van de Z 700 Braveheart en ook HvVB was present.

We contacteerden Ronny Lagast, de preventiecoördinator van previs (preventie van arbeidsongevallen aan boord). Hij benadrukte dat het Zeevissersfonds deze dure, maar toch noodzakelijk emergency-apparaten bekostigde. 'Net zoals we elke visser ook gratis van een veiligheidspakket voorzien: helm, laarzen, bril, handschoenen, oliegoed, beschermingspakken in geval ze overboord moeten en de reddingsvesten met de MOB-zender (man-over-board). Zo'n defibrillator vonden we zeker ook nodig, want als er iets gebeurt aan boord, moeten de mannen zelf initiatief nemen. En zeker bij hartfalen moeten ze direct ingrijpen.' Om het apparaat efficiënt te kunnen gebruiken, is enige uitleg niet overbodig. Het zijn de mannen van spoed van het AZ Brugge die daarvoor gevraagd worden.

Verpleegkundige Stijn Verstraete demonstreert de defibrillator. Peter Derudder en Frank Willemkens kijken toe. (Foto kv)

Stijn Verstraete is de verpleger die deze keer de taak op zich neemt. In de grote koffer die hij op zijn moto meezeult, heeft hij een halve plastic pop bij waarop hij nog eens de hartmassage en de beademing voor toont. Dertig keer pompen en twee keer blazen, dertig keer pompen en twee keer blazen. 'En in de mate van het mogelijke doorgaan, tot de heli komt', zegt hij. Het ritme van het pompen, blijkt de melodie van het lied van *the Beegees: staying alive*... De mannen zetten zich meteen even aan het zingen, wat de sfeer ten goede

komt. Maar dan weer serieus, want het apparaat waar het om draait, wordt bovengehaald: de defibrillator. Het zit verpakt in een gele koffer, batterij bijgeleverd, patches met de elektroden en scheermes om eventueel teveel borsthaar weg te scheren.

Bij het aanschakelen van het apparaat, spreekt een vrouwenstem -genre gps- ons toe. 'Dat we de elektrodes moeten plaatsen. Op de zelfklevende patches staat duidelijk waar. Eén boven de rechterschouder, één links aan de zijkant, net onder de borst. Dat het niet op een paar centimeters steekt, zegt Stijn. Op de display komen de verdere instructies: wanneer de shock moet gegeven worden en dat is om de twee minuten. Er meer geven, tussendoor, is niet mogelijk. Ondertussen geeft de vrouw van het apparaat aan dat er verder moet gepompt worden en beademd. Op de display is ook het hartritme te zien.

Wanneer nu zo defibrillator moet worden aangelegd, is een ander paar mouwen. De mannen van de Braveheart maken er zich wat ongerust in: 'Kun je niets mis doen?' Nee, daar is Stijn formeel in. Het apparaat weet als het ware wanneer hij een shock mag toedienen. En of er een shock moet worden toegediend. 'Enkel wanneer het hart fibrilleert. Bij een kloppend hart, gebeurt er niets. En bij een stilstaand hart, zal het apparaat ook niets doen. In dat laatste geval moet er blijvende hartmassage gebeuren en zeker ook beademen.' Dat je niets verkeerd kunt doen met het apparaat, is al een hele zekerheid.

De mannen van de Z 700

Ik vraag de mannen hoe ze dat ervaren, zo'n apparaat mee hebben op het schip. Ze zien het volledig zitten en zijn ervan overtuigd om het te gebruiken indien nodig. 'Het voelt als een geruststelling', zegt Frank. 'Als er iets gebeurt, kunnen we ingrijpen.'

Peter is iets voorzichtiger. 'Stel nu dat we maar met twee op het schip zijn en we liggen aan de korre. Frank krijgt een hartinfarct. Dat moet ik eerst opbellen naar de hulpdiensten en onze coördinaten opgeven. Frank zijn oliegoed en zijn kleren uitdoen, het apparaat aanleggen, beginnen beademen en dan nog een keer opletten dat er niets met het schip gebeurt... tja, ik weet niet of dat allemaal gaat lukken!' Frank geeft zijn maat een kloep op zijn schouder: 'Heila! Ik reken op je als er iets met me gebeurt!'

Preventiecoördinator Ronny vertelt dat hij eens iemand op zijn schip heeft moeten reanimeren. Alleen al de herinnering, doet hem iets. 'Als schipper heb je de verantwoordelijkheid', zegt hij. 'Maar het is geen gemakkelijk zaak als je dat tegenkomt. En als je die persoon dan ook verliest, is het helemaal zwaar om dragen.'

Wat gezondheidsproblemen aan boord betreffen, hebben Frank en Peter hun verhalen: een diepe wonde die ze zelf

VJ n.v. Tel. 050 54 45 41
Fax 050 54 58 37

Scheepsherstelling
Afwerking nieuwbouwschepen
Metaalkonstruktie
Draai-, frees- en schaafwerk
Inox- en aluminiumconstructie
Verhuur telescopische kranen

SDS n.v. Tel. 050 54 51 78
Fax 050 55 03 67

Leveren, plaatsen en herstelling van:
alle dieselmotoren
keerkoppelingen, pompen, compressoren e.a.
DROOGDOK
Schroeven en schroefassen
Las- en leidingwerk

Bureel - Werkplaatsen:
Boomkorstraat 7/8 - 8380 Zeebrugge
GSM 0477/41 20 93
24u / 24u

hebben gehecht; een stukje vinger afgerukt; een gebroken heup; een gebroken been. 'Maar daarvoor liepen we allemaal niet binnen,' zeggen ze. En zo'n verhalen hoor je wel vaker. 'Er moet verder gevist worden, er is geen tijd te verliezen, de druk is groot! Inrijpen bij hartfalen hebben Frank en Peter evenwel nog niet meegemaakt. 'Maar gelijk ik zo'n nerveuzen ben, zou 't wel een keer kunnen gebeuren dat ze 't bij mij moeten doen,' lacht Frank, maar er zit wel enige ernst onder zijn woorden. Hoe dan ook, ze hopen dat ze die gele koffer nooit zullen moeten gebruiken.

Out of sight, still in mind

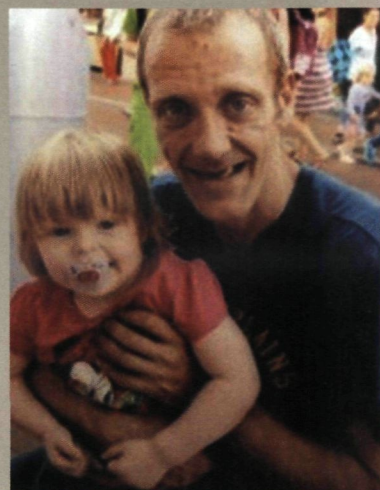
De sessie loopt wat uit, want Frank en Peter vertellen nu ook wat over hun werk en over zichzelf. Beiden waren vroeger beroepsvisser, nu zijn ze visser in bijberoep en hebben ze een job aan de wal: Frank is poederlakker/pistoolschutter bij New Holland in Zedelgem en Peter is verkeersleider op de radarpost in Zeebrugge. Maar zowat alle tijd die rest, brengen ze op het schip door. Ze zijn met vier en ze gaan beurtelings in zee. 'Wij werken dus 24 uur op 24', proberen ze me al lachend wijs te maken en aan de gedrevenheid waarmee ze vertellen, ben ik geneigd om ze te geloven ook. Interessant om horen is wel dat ze grotendeels het scheepje zelf hebben gebouwd. Het is nog gloednieuw, geveerd in wit en blauw. Het vervangt hun vorig vaartuig, de Z 700 Rapke, dat op 11 april 2011 kapseisde. Natuurlijk vertellen ze het hele relaas van het kapseizen. Hoe Peter nog net langs een raampje uit de brug kon klimmen, hoe Frank het ijskoude water in moest om het reddingsvlot los te maken, dat er maar één van de vier vuurpijlen ging, dat ze met een zaklampje voortdurend hebben zitten SOS-knipperen en dat het daarna zo lang duurde eer het marineschip er was om hen op te pikken. 'We hebben daar veel chance gehad! We hadden verdorie een fotograaf mee die niet kon zwemmen!' En omdat ik dan ook nog eens in tatoeages geïnteresseerd blijf, stroopt Frank zijn trui uit. Op zijn rug staat de Z 700, de Rapke. *Out of sight, still in mind.* Uit het oog, maar niet uit het hart. 'Een schip verliezen is erg,' zegt Frank, 'een man verliezen nog erger!' Hij zwaait en vertrekt, het gele koffertje onder zijn arm geklemd.

Katrien Vervaele

Visser Luc De Craemer verongelukt

Op 30 januari is de Vlaamse visser Luc De Craemer (45) voor de Britse kust om het leven gekomen. Dat gebeurde aan boord van de B 462 Vidar. Volgens de verklaring van schipper Bart De Waegenare gebeurde het ongeluk terwijl het vaartuig voor het stormweer ging schuilen in de haven van Milford. Luc De Craemer bevond zich toen aan de achterstevan en ging daar overboord. Zijn collega's konden hem nog uit het water halen, maar reanimatiepogingen, eerst door de schipper en vervolgens door het medisch team van de helikopter, konden niet meer baten.

Het stoffelijk overschot kwam op 5 februari aan in Zaventem en werd vervolgens overgebracht naar het rouwcentrum Bleyaert in Knokke. De crematie vond plaats in intieme kring op donderdag 7 februari, waarna de as werd verstrooid. Luc De Craemer laat een vriendin na en twee kinderen.

VANQUATHEN - LOMBAERTS - EGGERMONT Advocatenassociatie

Georges VANQUATHEN
Jean-Luc LOMBAERTS
Marijke EGGERMONT

Invalidenlaan 14
8301 Knokke-Heist

Tel. 050 51 43 43
Fax 050 51 03 06
G.S.M. 0475 68 00 69

E-mail info@vanquathemenpartners.be

- Visserijreglementering
- Maritiem recht
- Handels- en vennootschapsrecht
- Faillissementsrecht
- Bouwrecht en contracten
- Huurrecht: handel en privaat
- Verkeersrecht
- Invorderingen
- Familierecht

Een zeeman op een fiets

Op 7 februari vond in Oostende de uitvaartplechtigheid plaats van kustloods op rust Leon Inghelbrecht, echtgenoot van Georgette Deman en medewerker aan ons maandblad. Lezer van Het Visserijblad was ik lang voor ik ook maar kon vermoeden dat ik er ooit de uitgever van zou worden. Bijgevolg kende ik de cursiefjes en verhalen die Leon Inghelbrecht al vanaf 1945 in dat tijdschrift schreef. In het weekblad waren zijn lyrische stukjes een verademing.

Voor mij persoonlijk waren ze ook iets anders. Ze leerden me dat de visserij naast het economische, soms tragische, maar altijd keiharde aspect nog een facet vertoonde, een dimensie die poëtisch en imaginair is. Het was die imaginaire dimensie waarvoor Leon Inghelbrecht tekende in zijn rubriek *Van schepen, mensen en de zee*.

In 1988 begon ikzelf Het Visserijblad, nu als magazine, uit te geven. Bij het verschijnen van het eerste nummer hadden we een persconferentie georganiseerd en het is daar dat ik Leon Inghelbrecht voor het eerst mocht ontmoeten. Ja; hij wilde graag meewerken met de nieuwe equipe. (*)

Hij werd een regelmatige bezoeker van het redactiekantoor op de Oostendse Baelskaai. Gaandeweg vernam ik meer over de taak die hij toen in de visserij uitoefende (expert bij de coöperatieve verzekeringsmaatschappij Hulp in Nood), over zijn ervaringen als loods (*'We worden almaar meer onder stress gezet. Op mastodonten van schepen is de bemanning tot het minimum herleid.'*), over zijn eerste stappen in de visserij (*'ik kreeg een kooi toegewezen die vol touwwerk lag.'*), zijn jaren in de koopvaardij (*'Het was 25 graden onder nul en we leden schipbreuk. Door de ijsvorming op het schip dreigden we te vergaan.'*) en over zijn leven in Congo waarvan hij een gewogen balans wilde opmaken. (**)

Leon onderscheidde zich van de meeste andere bezoekers doordat hij ook in niet-visserijgebonden materies beslagen was. Hij was niet van het type dat alleen maar over de zee kon spreken. Hij was een belezen man die een notitieboekje

bijhield om interessante citaten te sprokkelen. Hij had veel over psychologie gelezen, kende het werk van tal van romanciers en denkers. Hij tekende en schilderde en hij hield van filosofische gesprekken.

Gaandeweg ontmoetten elkaar niet alleen maar op de redactie. We vonden elkaar ook achter de leestafels van de openbare bibliotheek. Of in een tearoom waar ik hem stoorde bij het lezen van een boek (en omgekeerd). Hij betrok me bij zijn schrijfwerk. Bij enkele van zijn boeken mocht ik de flaptekst of een voorwoord schrijven. Hij bleef me ook opzoeken toen ik later naar Bredene verhuisd was. Hij gaf me boeken uit zijn collectie cadeau omdat hij wist dat ik ze zou koesteren en hij kocht zelfs enkele keren een boek voor me omdat hij wist dat het me zou interesseren.

We begonnen vriendschappelijk met elkaar om te gaan. De gesprekken werden intiemer en we durfden elkaar ook onze zwaktes te tonen (voorwaar een zeldzaamheid op onze visserijkaaien). We gingen al eens samen eten. We mochten dan twee erg verschillende mensen zijn, we deelden wel een aantal waarden (het belang van reflectie, de waarde zowel als de last van het alleen-zijn, een ironische kijk op het menselijke streven, het bewaken van het onderscheid tussen sentimentaliteit en tederheid, het inzicht dat de kwaliteit van de visserij door het kapitalisme benadeeld wordt...). Het grote leeftijdsverschil belette niet dat we op den duur avonturen konden ophalen, 'jongensverhalen' die we samen meegemaakt hadden en die zo typisch zijn voor de mannelijke camaraderie, ja inderdaad tot op hoge leeftijd.

Het is bekend dat een zeeman de overstap van het schip naar de wal niet al te best verteert. Dat was ook het geval bij Inghelbrecht. Leon had het niet gemakkelijk om het actieve leven op zee in te ruilen voor het pensioen op het land. Hij moest strategieën bedenken om het aan de wal uit te houden. Daar hoorde een engagement bij in het gemeenschapsleven (o.m. in het zeemanstehuis Godtschalck). Daar hoorde ook het stukje grond bij dat hij tot enkele jaren geleden ging bewerken en dat vooral een alibi was om bij zichzelf tot rust te kunnen komen. En daar hoorde vooral een fiets bij die hij tot kort voor zijn dood nog gebruikte. 'Flor', zei hij, 'de fiets is de mooiste uitvinding die ooit bedacht werd.' 'Ja,' protesteerde ik dan, 'vooral in

VLOOT, reder van de overheid,
stelt in Oostende een driehonderdtal collega's te werk

via www.welkombijvloot.be

kun je solliciteren:
(jobs - vacatures)

en op de hoogte blijven van onze nieuwbouw:
(projecten - nieuwbouw)

De loopbaan van Leon Inghelbrecht

- 1941: Leerling-schipper ter visserij na twee jaar Stedelijke visserijschool en Rijks-marine school in Oostende.
- 1943: Leerling ter kustvaart met onderscheiding.
- 1948: Brevet van Marine luitenant van het Rijksmarine school in Oostende.
- 1949: Benoeming tot Adjunct- landbouwkundige na een volledige opleiding.
- 1955: Dienstster Congo na examen aan de Koloniale school in Brussel.
- 1957: De prijs 'Claeyssens Barbaix' voor de wijze waarop wij als Zeeofficier en Landbouwkundige (na examen aan de Koloniale school in Brussel) de Visserijschool van Kilwa in het leven hebben geroepen.
- 1958: Elite vermelding en gouden medaille in de Koninklijke Orde v/d Leeuw.
- 1975: Voordrachtgever en regionaal afgevaardigde bij het Nationaal Centrum voor Maritieme informatie van het Bestuur van Zeewezen (Laatstejaars studenten).
- 1982: Ridder in de Kroonorde.
- 1984: Burgerlijk Kruis 1ste klasse.
- 1987: Ridder in de Leopoldsorde.

Bibliografie

(Diverse publicaties en studies in de Franse taal gedurende de dienstjaren in Afrika)

- Technique et Pratique du filet de Pêche. (1953)
- L'Ecole officielle de pêche de Kilwa.
- Manuel du pêcheur Congolais.

- L'Enfumage du Poisson au Congo.
- L'Organisation de l'enseignement de la Pêche au Congo.

(Boeken geschreven in België)

- Mens en Visserijbedrijf in Kongo. (Feiten en fictie, samengeklonterd tot een verhaal.)
- Het zout van de Zee. (Veertien verhalen, novellen, verhandelingen, buitelingen en peilingen rondom zeevisserij, zeemansleven en loodsmanschap.)
- Jean Eugène Godtschalck, een biografie. (Het zeemanshuis Godtschalck: zijn ontstaan en beheer tot vandaag.)
- Bijdrage in '50 Jaar Beroepsvereniging, Zee- en Kustloodsen' namelijk: 'Een Stervende Halve Eeuw' (een korte schets over de geschiedenis van de loodstations Nieuwpoort, Oostende en Zeebrugge. Een ode aan de strijd voor het bestaan, maar allesomvattende 'de liefde voor de zee'.

de zomer.' 'Neen,' antwoordde hij vervolgens, 'in weer en wind! Altijd!' Een fiets, dat is de wind voelen, dat is 'in het weer bewegen'. Toen begreep ik het. Hier sprak een zeeman die door zijn pensioen uit het weer weggehaald was. De fiets bracht hem er weer in. Dat is ook hoe ik me Inghelbrecht zal herinneren: als een zeeman op zijn fiets!

Toen ik Leon in 1988 leerde kennen was hij 63, een leeftijd die ikzelf net achter me gelaten heb. Ik kom nu terecht in de jaren die hij me voorgeleefd heeft, in 'zijn' jaren als het ware. Dat ik die jaren niet onvoorbereid betreed heb ik echt aan hem te

danken. Hij heeft me geleerd hoe ik die jaren het beste kan doorkomen: 'Doe die auto weg en ga fietsen!' Dat is wat ik daadwerkelijk ook gedaan heb. Vandaar dat ik nu op mijn beurt aan jongere mensen kan adviseren: ga fietsen! En dat geldt niet alleen maar voor gepensioneerde zeelui.

Flor Vandekerckhove

(*) Hij bleef het doen tot in het voorjaar van 2011. Hij werd toen 86!

(**) Dat heeft hij uiteindelijk ook gedaan. Die memoires verschenen in HVVB tussen december 2010 en april 2011.

Nieuwbouw
Alle herstellingen,
ombouw en onderhoud

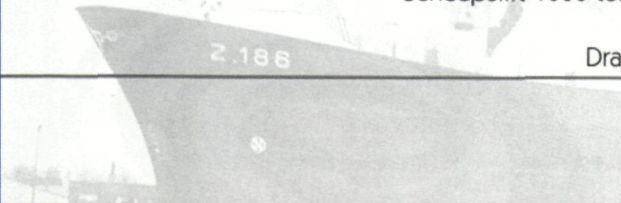

Visserijschepen - Werkschepen
Dienstvaartuigen - Pontons
Motorenrevisies - Mechaniek - Uitlijning
Constructiewerken in staal, aluminium en RVS

Scheepslift 1000 ton (45 x 13,5 x 5,2 m)

Draaiwerk tot 6,30 m TC

Kraanverhuur

Scheepswerf I.d.P. N.v.

Vismijnlaan 5 - 8400 Oostende - Tel. 059-32 18 64 - Fax 059-32 08 13
Tel. na bureeluren: 0477-777 664 - E-mail: info@idp-shipyard.be - Website www.idp-shipyard.be

Garnalenvisserij in de jaren zestig

Begin jaren zestig jagen onze kustvisserij met de borden ('planken') op garnaal. De vangst wordt bijna uitsluitend met de hand verwerkt. De garnalen worden met een houten krabbenzeef (met gaas van 2,5 cm diameter) geselecteerd. Wat eruit valt wordt nog eens door een ronde zinken zeef, met vertikaal gespannen draad geschift. Uiteindelijk blijven enkel de voor consumptie geschikte garnalen over. Bij dat zeven steunen de vissers met de onderarmen op de scheepszijde, de zeef aan de zeekant, terwijl men door middel van het lange handvat de inhoud in het voorbij vliedende zeewater spoelt.

Vangst van één net, zojuist uit de kuil gehaald. Men ziet garnaal, pladijs, bot, zeester, wijting en enkele nog kleinere organismen zoals krabbetjes, sprotjes, scharretjes, tongetjes en links bovenaan een horsmakreel. Daaruit wordt de voor consumptie bestemde garnaal gezeefd en de voor consumptie bestemde vis geraapt al de rest gaat weer over boord. Dat is een pakje van één net en één sleep. Met de bokkenvisserij doet men gewoonlijk ongeveer 7 à 8 slepen per nacht, en dat dus met twee netten. (foto es)

Op een sorteertafel worden daarna alle visjes, krabbetjes, zeeplantjes... met de hand geraapt, alvorens de vangst gekookt wordt.

Na de visserij spoelen we het dek schoon. We gebruiken daarvoor een emmer (een puize of puzze) die we aan een touw in het voorbij stromende water storten, waarna we de puize er vol weer uithalen. Schrobben gebeurt met de borstel. Aan het begin van mijn loopbaan maak ik deze werkwijzen nog een drietal jaren mee en ik kan getuigen van het intensieve werk dat ermee gepaard ging en waarmee jonge spieren gehard werden.

Rond 1963 komt de boomkorvisserij (bokkenvisserij) op garnaal in voege en ook de werkomstandigheden verbeteren, vooral omdat de mechanische zeef (de 'juke-box') en de waterlans (donkey) hun intrede doen aan boord van de garnaal-

De zeefmachine die in de kustvisserij de 'juke box' wordt genoemd. Alle garnaal valt door de bovenste zeef en de grote organismen gaan langs het schuifje weer naar buiten en vervolgens weer over boord. De matroos die het bedient selecteert intussen de waardevolle vis. Onder de bovenste zeef is er een zeef met kleinere gleuven waaruit de al te kleine garnaal valt, terwijl de waardevolle garnalen rechts in een mandje belanden. (foto es)

schepen. Hoewel er met de bokken meer dan het dubbele aan garnaal wordt gevangen, is het werk lichter geworden. Bij het winden moeten de netten immers niet meer met de hand binnengetrokken worden; daardoor duurt het winden van de twee boelen ook niet meer zo lang als voorheen. Wij ervaren de bokkenvisserij wel als zijnde gevaarlijk maar wij groeien er als jonge gasten mee op en leren ermee leven en dat soort visserij ook te beheersen. Dat laatste is ook noodzakelijk om ongevallen te voorkomen, zelfs levensnoodzakelijk. Met de boomkorvisserij wordt ons werk pas echt professioneel, omdat fouten erge gevolgen kunnen hebben.

Doordat de garnalen aan boord gekookt worden, zijn onze garnaalvissers ook een soort koks, met eigen kookgewoonten, eigen aan elk vaartuig. Het toevoegen van zout, vooral in de loop van de nacht, om het zoutpeil bij de verschillende kookbeurten op niveau te houden, vraagt enige ervaring. Dat geldt ook voor de rest van het kookproces: op het gepaste moment de garnaal in de kokende pekel gieten en ze er op het goede moment ook weer uithalen... het is allemaal van het grootste belang voor kwaliteit. Onze kustvisserij verkopen hun garnaal niet alleen maar aan de beroemde Oostendse

De waardevolle garnaal wordt op de sorteertafel gestort. De krabbetjes en visjes, die mee zijn gezeefd, rapen we eruit. Vooraan staat de schipper, mijn vader, Frans Serie. De matroos achter de tafel is onze vaarmaat Maurice Zanders, bijgenaamd Pies. Ikzelf, matroos Eddy Serie, neem de foto's met mijn nieuwe Minolta camera. Het kustvaartuig waar de foto's zijn genomen is de O.628 Eddy, omstreeks 1965.

SKB Life Saving Equipment

reddingsvesten - reddingsboeien - drijvende toestellen - valschermsignalen - stakellichten man.o.boordlichten - noodzenders Locat - radio Beacon - reddingsvlotten: RFD, Elliot, Viking, Zodiac, Autoflug, Bombard, Avion, Callegari, Servaux, Mitsubishi, Soniform - nazicht brandblusapparaten.

- ERKEND SERVICESTATION -

VERANTWOORDELIJKE VOOR DE KUST:
A. VAN DURME. TEL.: 0475 25 88 02

SKB Life Saving Equipment
Vosseschijnstraat 44
2030 Antwerpen
Tel + 32 (0) 3 2138670
Fax + 32 (0) 3 2138671

Afdeling kust
H. Baelskaai 8A
B-8400 Oostende
Tel.: 059/33 96 00
Fax: 059/33 96 01

Als de garnaal van 'klein vuil' (deze overvloedige zeeorganismen worden door de kustvisser zo genoemd) is ontdaan worden ze gekookt. Hier nog met een kolenfornuis. Even later komen fornuizen met mazoutbranders de kolenfornuizen vervangen en kan men de vlam en daardoor ook het koken beter regelen. (foto es)

Met de mand op de schouder wordt de garnaal naar de garnaalmijn gedragen. Meestal dragen twee man drie manden: één man met een mand op de linkerschouder, één man met een mand op de rechter en een derde (meestal een zwaardere) mand tussen beiden in. Volgens de vangst kan men zo twee, drie of vier keer over en weer van het schip naar de garnaalmijn stappen. Na de verkoop gaat het ook zo naar de afzonderlijke winkels of auto's. Het is een gewoonte, maar het is zeker niet makkelijk als men er niet op getraind is. En een harde dobber is het zeker na een nacht werken op zee. Dat gesjouw verandert wanneer de garnaal enkele jaren later in de grote vismijn wordt verkocht. (foto es)

Trap, maar ook in de garnaalmijn en dat zorgt, bij sommigen althans, voor een verschil in bereiding. Wij gaan voort op de smaak van de klanten aan de Trap; die hebben ze liever minder zout, dan pellen ze beter. De kopers in de garnaalmijn hebben liever een meer gezouten garnaal, omdat ze dan beter bewaren. Dus koken we op twee wijzen: voor de Trap om onze klanten tevreden te stellen en voor de garnaalmijn om de kopers tegemoet te komen.

Bij een nacht op zee doet men (meestal) verschillende garnaalgronden aan, omdat de garnaal op sommige plaatsen groter is dan op andere. Wij van de O 628 houden altijd een deel van onze grootste garnalen achter voor onze klanten aan de Trap. De andere worden door elkaar gemengd voor de garnaalmijn. Te begrijpen valt dat men de kleinste dan niet bovenaan op de mand legt. Dat weten de garnaalkopers uiteraard ook en daarom gaan zij, als de garnalen in manden gewogen in de mijn staan, er tot hun ellebogen in grijpen om de onderste in de hand te kunnen keuren.

Doordat de Vlaamse kustvisser gedurende decennia aan hun garnaalbereiding geschaafd hebben, hebben we ook vandaag nog steeds de smakelijkste garnaal (crangon-crangon) van de wereld. Hoe we het klaargespeeld hebben weet ik, want de fotoreportage die hierbij afgedrukt wordt, heb ik als kustvisser zelf gemaakt aan het begin van de jaren zestig. Ik deed het in de wetenschap dat die tijd voorbij zou gaan.

Eddy Serie

De garnaal van de Oostendse kustvisser staat gewogen en in rijen opgesteld; klaar voor verkoop die om 13 uur plaatsgrijpt. De meeste mensen op de foto zijn kopers en kustvisser, maar er zijn ook toeristen en andere belangstellenden. Men ziet rechts een visser op de afsluiting zitten praten. De twee rechtsstaande, afzonderlijk links, heten beiden Pierre Devriendt, de ene wordt Pietje Velo genoemd en de andere dikke Velo. Achteraan van het rijtje, links met zijn gezicht naar ons gericht, staat Wilfried Devey, dan Lucien Bogaert, Eddy Eerebout (met vinger aan de kin), Marcel Maes en Marcel Clybouw. Goed te herkennen, ongeveer in het midden onderaan, de koopster Angeltje, van de viswinkel op de Vismarkt. De man met de kepie achteraan aan de weegschaal is een stadsbediende en wordt Victor van 't kot genoemd. (De garnaalmijn op de Viisserskaai te Oostende wordt het kot genoemd). De vrouw die bij hem staat is Manda, de echtgenote van kustvisser Jantje Baekelant. De grote man in het deurgat is Roland Verbiest, door ons Vester genoemd. (foto es)

Hier ziet men de garnaal gesorteerd en verzorgd voor de verkoop in de garnaalmijn. De vangst wordt opgetrokken met een takeltje (valletje) in de mast en met een touw met haakje (tentje met thakje = eindje touw met haakje eraan) van op de kaai. Hoewel men hier maar de man ziet die de haakjes inpikt, zijn er drie aan het werk: nog één die van aan boord het takeltje met de hand ophijst en één die van aan land de mand optrekt. (foto es)

CREVITS

**IMPORT - EXPORT - ALLERLEI KETTINGEN EN KETTINGMATTEN
ANKERS - HERBRUIKBARE MATERIALEN - VISSERIJ BENODIGDHEDEN
RUBBER BOLLEN EN RUBBER RINGEN**

Marcus Gerardsstraat 12, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 48 33
Kotterstraat 42, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 45 85
Ankerstraat 20, 8400 Oostende. Gsm: 0475 30 39 87
Fax: 050 54 79 11
Telefoneren vanuit Nederland: +32 50 54 48 33

AMANDINE

Wat gebeurt er met individuen als de gemeenschap teloorgaat? Dat is de queeste die Flor Vandekerckhove in deze sociale roman onderneemt. De Oostendse vissersgemeenschap levert daarbij het decor waarin hij de personages laat gedijen. In de zoektocht naar zijn wortels ontdekt een wees hoe zijn generatiegenoten een eigen antwoord op die vraag proberen te formuleren. Uiteindelijk komt hij ook te weten hoe zijn vader op zee omgekomen is. De wereldpolitiek, economische en ecologische processen zijn even beslissend in de levens van de personages, als de typische zeden van de vissersgemeenschap dat zijn. Sommigen gaan aan die mix ten onder, anderen proberen er een slaatje uit te slaan, nog anderen proberen te begrijpen. Veel van wat in het boek verteld wordt is daadwerkelijk gebeurd. Die authentieke feiten uit de visserijgeschiedenis worden aangevuld met de vermoedens en fantasieën van de wees die op deze manier niet alleen zijn persoonlijke geschiedenis uit de vergetelheid redt, maar ook de herinnering aan de Oostendse vissers.

De roman Amandine kan gekocht worden in Standaard Boekhandel Bredene, Boekhandel Luc (Opex Oostende), Corman Oostende, Standaard Boekhandel Oostende, To Be Brugge, Raaklijn Brugge, Walry Gent, Limerick Gent, Carpe Diem Tielt, Letters & Co Deinze, Restaurant Jolly Sailor & café The Sailor (Oostende). Het kan ook rechtstreeks besteld worden door 24,99 € over te schrijven op rekening 001-1955078-22 van C&DV Productions te De Pinte. Het boek wordt u dan gratis thuisgestuurd.

Reacties van lezers

'Prachtig hoe je fictie met geschiedenis vermengt. De historische context van de vissersstand, de Rode Vloot, de opkomst van de bokkers, d'Ollanders en teloorgang van de IJslandvisserij boeiden mij bijzonder. Het boek bezit een wat aparte kافت, die de rode draad doorheen het boek voorstelt. Kortom, een koffer verhalen fictie en non-fictie waar elke liefhebber van de zee beslist iets aan heeft.'

Joris Surmont

'Ik heb net enkele bladzijden uit AMANDINE gelezen: ver-sla-vend, mon vieux! Ik voel onmiddellijk de zee en ruwe landschappen onnoemelijk ver weg.'

Didi de Paris, Leuven

'Als zedenroman slaagt Vandekerckhove erin zijn personages menselijk en treffend te doen overkomen. Hij weet als geen ander de visserijgemeenschap fijntjes te tekenen. Wanneer in het laatste hoofdstuk alle puzzelstukken in elkaar passen, blijkt het hele verhaal te kloppen. Ook hier houdt de oude vissersmoraal echter stand: 'wat op zee gebeurt, blijft op zee'.'

Paul Van Aelst

in <http://www.h-vv.be/boekrecensies>

'Ik heb het boek bijna in één adem uitgelezen. De spanning tussen de personages en de subtiële aanzuigkracht van de jonge Amandine maken van het verhaal een topper. Proficiat. De visserij belichten kan je als geen ander, die clan, met hun rites, geheimen en waardigheid... Ik heb er van genoten, voelde me weer dertien, veertien jaar, de periode van de Rederscentrale, de vismijn, radio Oostende en vooral de vertellingen van mijn vader.'

Doris Klausling, Oostende.

'Ik wil je zeggen dat ik je boek met heel veel interesse en plezier gelezen heb. Ik denk dat een boek geslaagd is als de lezer daarop verder fantaseert. Dat is wat ik nu doe. Dus wat mij betreft is je boek zeer geslaagd!'

Johny Lenaerts, Leuven.

'Amandine is een goed boek. Bedankt! Ik kijk al uit naar je volgende.'

Muriel Beuselinck, Bredene.

'Een spannend raamverhaal. Een vuurzee, een ijszee, en meteen is de toon gezet. Waarheid und Dichtung, droom en werkelijkheid maken er een meeslepend verhaal van. Kortom,

LEZINGEN

Flor Vandekerckhove spreekt over de roman Amandine en over de op- en neergang van de vissersgemeenschap. In Heist in het museum Sincfala op 19 maart om 20 uur. (Organisatie Markant Knokke-Heist); In Gent in galerie Link, (Kwaadham 52 nabij de Vrijdagmarkt) op 1 mei om 14 uur. (Organisatie Creation & Devotion).

een vlot leesbare raamver telling, sociaal bewogen en met de allures van een detective en zelfs van een spionageverhaal.'

Johan Corveleijn, Oostende.

'Als voorzitter van de vzw Tolerant (tot behoud van het varende erfgoed) ben ik uiteraard geïnteresseerd in de visserij. Ik heb juist Amandine uitgelezen. Boeiend, leerzaam en spannend tot op het einde!'

Fanke Lok, St.-Job-in't-Goor.

'Ik heb de roman Amandine uitgelezen tijdens een reis. Het is een zeer interessant boek in verband met de geschiedenis, leven en werk van het vissersvolk. Een interessant document dat samengehouden wordt door het verhaal van de ik-figuur, een boek dat gekoesterd zal worden door het nageslacht'

Annie Vanhee, Bredene.

'Ik vind 'Amandine' heel boeiend en fascinerend. De combinatie van een fictief levensverhaal en een historisch onderbouwde schets van de visserij is echt geslaagd. (...) Het thema is ook wel universeel. Hoeveel mensen zijn er niet die door oorlogen en andere ellende in de wereld geen familiale roots hebben? (...) Inmiddels een welgemeende proficiat! Ik vind dat je het boek moet insturen voor AKO en andere prijzen.'

Joris Devooft, Oostende.

B.V.B.A. S & S

Jofra Shipping & Trading

Postbus 51 • B - 9060 Zelzate

Tel: +32 (0) 9 361 00 04 • Fax: +32 (0) 9 360 60 04

GSM: +32 (0) 477 952 450

E-mail: jofra.jan@gmail.com

Web: www.bvba-sens-jofra.be

- Aan- en verkoop van alle visserijsschepen
- Aan- en verkoop van alle motoren / koppelingen
- Alle toeleveringen / reparaties
- Inbouw van alle merken motoren en koppelingen
- Tevens uw adres voor al uw sloop- en saneringsschepen

Visseren en koks in Oostende

A l'Ostendaise heet de gastronomische actie die in Oostende eind juni van start gaat en bijna anderhalf jaar zal duren. 'Met A l'Ostendaise willen we de authenticiteit en het vakmanschap van de visserij en de restaurants in de kijker zetten', zegt Peter Craeymeersch, algemeen directeur van Toerisme Oostende. 'De stad heeft een uitgebreid aanbod aan kwalitatieve zaken waar vis heel belangrijk is op de kaart. Straks kan iedereen de Oostendse gastronomie volgen door de ogen van de gepassioneerde visser. Van vangst tot bord, want elke fase van de visketen boeit'. Eenentwintig restaurants nemen deel aan het evenement. De vissers zullen de cheffokoks van deze restaurants elke maand uitdagen om creatief aan de slag te gaan met vissoorten en schaaldieren van eigen zeebodem. Maandelijks prijzen ze de vis van de maand aan die de restaurants in een speciaal vismenu opnemen. Het startschot wordt gegeven op 28, 29 en 30 juni. Op het Zeeheldenplein gaan de chefs drie dagen lang aan de slag met vis en schaaldieren uit de Noordzee en zullen bezoekers kunnen proeven van visgerechten aan democratische prijzen.

Visserijconflict

Dat de collegialiteit tussen Nederlandse (en Belgische) sleepnetvissers enerzijds en Franse staandwantvissers anderzijds nogal eens te wensen overlaat is een feit. Regelmatig komen daar conflicten van. Dat was ook dit jaar weer het geval. Halverwege januari zouden Fransen in het Nauw van Calais de kabel van het sleepnet van een Nederlands schip gekapt hebben. De Nederlanders zouden van de weeromstuit het vistuig van een Boulognees vaartuig vernietigd hebben. Het bleef niet bij schermutselingen op zee. De daaropvolgende dag blokkeerden boze Fransen de sluis van Boulogne en 's nachts werden de banden van twaalf bussen lek gestoken, waarmee Nederlandse vissers vervoerd worden. De situatie bleef lang gespannen. Toen zes Nederlandse flyshooters op donderdag 7 februari hun vangst wilden lossen in de buitenhaven van Boulogne, moest dat onder politiebewaking gebeuren.

Garnalenpulsor krijgt kritiek

Nederlandse garnalenvissers uiten zware kritiek op de proeven die ILVO uitvoert met de garnalenpuls. Het betreft een onderzoek naar de mogelijkheden om garnalen met elektrische pulsen te vangen en daarbij de milieu- en kostenimpact van de garnaalvissersvaartuigen te verbeteren. Hans Polet wijst de critici erop dat de garnalenpulsor nog niet uitontwikkeld is: 'Wij gaan voort met de ontwikkeling en wanneer we een vistuigontwerp hebben dat we als uitontwikkeld prototype zien, gaan we grondig evalueren.'

Zeeziek

Het Nationaal visserijmuseum NAVIGO organiseert op zaterdag 16 maart in Oostduinkerke een studiedag met als thema 'Een interdisciplinaire kijk op zeeziekte: behandeling en bijgeloof in de visserij'. Op het programma staan referaten als 'Een mondelinge geschiedenis van de zeeziekte (Ineke Steevens), Belgische zeelui in de tropen. Hygiëne en zeeziekte aan boord van de LouiseMarie 1847-1856.' (Yves Segers), Moraliteit bij zeelieden in de walvisvaart tijdens de vroege 18de eeuw (Jan Parmentier) en 'Het bijgeloof psychoanalytisch bekeken' (Filip Geerdyn). Wie wil deelnemer moet zich vóór 10 maart aanmelden. Deelnemen kost 10 €, tenzij je student bent, gids, tot de Vrienden van 't Museum behoort of inwoner van Koksijde bent, want die betalen maar 5 €. De studiedag blijkt vooruit op de expo die

van 7 juni tot 17 november in NAVIGO loopt onder de spectaculaire titel 'Zeeziek. Hoe kolkte de waanzinnige zee in lichaam en geest.'

Natuurpunt is blij

Natuurpunt zegt opgetogen te zijn over het resultaat van de stemming over het een radicale hervorming van het visserijbeleid in het Europees Parlement. In een stemming op 6 februari kozen de Europarlementsleden er onder andere voor om een einde te maken aan het teruggooien van dode, ongewenste vis. Het nieuwe visserijbeleid zou in 2014 van kracht moeten worden.

Sportvisserij

Op woensdag 6 februari nam het EU parlement ook een voor de sportvisserij historisch besluit. Bij de stemming over het wetsvoorstel voor een nieuw visserijbeleid zat een amendement waarin gesteld wordt dat het EU visserijbeleid zich ook over de sportvisserij moet buigen. Dat amendement werd aangenomen. Als ook de visserijministers er de komende zomer voor stemmen dan zullen de Europese zeevisbestanden ook voor een recreatief doel beheerd worden. Het wordt dan mogelijk om voor sportvisserijprojecten subsidies los te krijgen.

Oosteroever Oostende wil Charlesville herbergen

De vzw Oosteroever heeft een brief naar het Oostendse schepencollege gestuurd met de vraag de Charlesville, het laatste Congoschip, naar Oostende te brengen. Volgens de vereniging is het een goed idee om het maritieme patrimonium van Oostende met dat schip te vergroten. De 153,66 meter lange, in 1950 in Hoboken gebouwde Charlesville, was een van de beroemde villeboten die decennialang een permanente verbinding vormden tussen Antwerpen en Matadi in Congo. Het schip werd al kort na de onafhankelijkheid verkocht aan de toenmalige Oost-Duitse staatsrederij die het nog enkele jaren als de Georg Büchner in dienst had. Uiteindelijk nam ook Oost-Duitsland het uit de vaart. De Charlesville ligt sindsdien als jeugdherberg, intussen al zonder schroef en hier en daar aangepast, nog steeds in de haven van Rostock.

Eiland voor Zeebrugge

Minister van de Noordzee Johan Vande Lanotte wil een energie-eiland voor de Belgische kust maken dat elektriciteit afkomstig van de windparken op de Noordzee kan opslaan. Het eiland bestaat uit een ringvormige dijk, waarin een gat zit, gevuld met water. Het waterpeil van dit kunstmatige meer kan variëren. Als de winmolens op zee elektriciteit produceren die niet direct nodig is, kunnen ze water in de ring pompen. Op momenten dat de elektriciteit wel nodig is, kan het meer weer leegstromen. Hierbij worden dan automatisch turbines aangedreven, die elektriciteit produceren. Het idee bestaat al sinds de jaren '70, maar zou nu samen met de private sector kunnen worden opgezet. Gezien energie op piekmomenten veel duurder wordt verkocht, zou het project economisch rendabel zijn. Vlaanderen zou de eerste plek ter wereld zijn waar die techniek op grote schaal wordt getest.

Torhoutsesteenweg 42
8400 Oostende
T 059 27 05 45
F 059 51 25 15
www.calcule.be

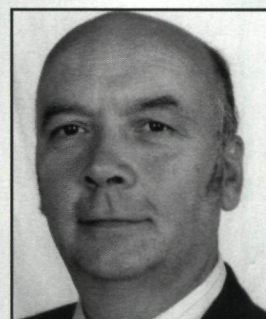
Pauwels - Tommelein - Vermeire

ZEEVISSERS - VISBEWERKERS
- HAVENARBEIDERS - ZEELIEDEN EN BINNENSCHIPPERS
VOOR AL UW PROBLEMEN

WENDT U TOT DE

Zeemansbond A.B.V.V.

Ivan Victor
Federaal secretaris
zeemansbond

Nieuwpoortsesteenweg 98,
8400 OOSTENDE.
T 059 55 60 85
F 059 70 51 33
E-mail:
Ivan.Victor@btb-abvv.be

R. Vermote:
gewestelijk secretaris
0476 23 40 28
Heiststraat 3
Zeebrugge
Tel.: 050/54 47 15
Fax: 050/54 42 53
E-mail:
renaud.vermote@btb-abvv.be

Uit de bibliotheek van Neptunus (19)

U aangeboden door Peter Holvoet-Hanssen

Poseidon is tevreden, zijn onderwaterkasteel heeft geen internet en toch zijn de fischebakken in de bibliotheek up-to-date.

Jörg Pyl (1949). Groeide tweetalig op (Nederlands/Duits). Begon op zestienjarige leeftijd te schrijven: kortverhalen, poëzie en toneel. Werkte om den brode in de verzekeringssector. Volgde spoedcursus regie. Enkele stukken met maatschappijkritische inhoud werden bij amateurtheater opgevoerd. Kafka's 'Die Verwandlung' bewerkte hij tot theatermonoloog als 'De verandering' op basis van een eigen vertaling (gespeeld door Mark Verstraete). Schreef artikels over klassiek muziek voor de Muziekkrant. Sinds vijf jaar medewerker voor artikels en foto's van de Antwerpse wijkkrant Gazet van Zurenborg in de gelijknamige wijk. Schrijft nu vooral gedichten. Twee voltooide maar nog niet gepubliceerde dichtbundels zijn klaar. 'Reis naar de Regenboog' vertelt een verhaal van jeugd, sociale strijd, ziekte en dood. 'De Avonden vallen' gaat over duisternis in de breedste zin van het woord en het verlangen naar het licht, ook in de breedste zin van het woord. Een aantal gedichten verschenen in diverse bloemlezingen. Is sinds drie jaar huisdichter van de boeddhistische tempel Jikoji in Berchem. Februari 2013 volgde hij Peter Theunynck en Annemarie Estor op als wijkdichter van (Gazet van) Zurenborg. Onderaan een aantekening van de bibliothecaris: 'Pyl is een wandelaar, de zeelucht helpt hem vrij te ademen. Hij houdt van vis, zowel op het bord als in een aquarium. Houdt van de steeds wisselende gezichten van de zee, het wisselende licht. Vooral wanneer de lucht in de zee overgaat, overvalt hem een gevoel van nietigheid ten overstaan van de oneindigheid. Deze horizontuuder houdt ook erg veel van de schilderijen en aquarellen van William Turner.'

Schuim

Wij zijn de bloemen van de aarde,
het onkruid langs het asfalt, de grassprietten
tussen de tegelvoegen. Wij verspreiden
het stuifmeel op de grond en onvruchtbare stenen.

Wij zijn geboren uit het schuim op de zee
broeders en zusters van Venus,
door de wind opgezweept op het water
een strakke bries neemt ons mee naar het strand
schuim kruipt omhoog langs duinen
waar we oplichten in de stralen van de opkomende zon
tot wij smelten
alleen een lichte aflandige wind kan ons redden
voor dorst, uitdroging, vernietiging.

Hoog tijd om terug naar de zee te keren.
Het gevoel van het water van de zee blijft zilt.

Jörg Pyl

PARKETVANDENBERGHE

Grijspeerdstraat 52
8830 GITS
0485/760 764
info@parketvandenbergh.be

massief :
nieuw en renovatie

specialiteit :

renovatie oude **VISGRAAT** parketten
ook **VERSE VISgraat**

I ♥ PARKET

Het leven zoals het was:
Hendrik Baelskaai 12

Foto's © Jo Clauwaert

In het kader van haar studies voor Master Algemene Economie heeft Marion Meyvis voor het vak Ruimtelijke Economie en Regionale Planning een analyse gemaakt van de Oosteroever Oostende. We mochten haar studie inkijken en bespreken met haar de conclusies.

Marion Meyvis

DE COMBINATIE VAN WONEN EN WERKEN MOET MET ZORG BENADERD WORDEN.

U heeft een sterkte/zwakte-analyse gemaakt van Oosteroever op economisch vlak. Wat zijn jouw bevindingen?

Op de Oosteroever zijn er vooral kleine ondernemingen gevestigd. Er is slechts één bedrijf aanwezig dat tussen de 200 en 499 werknemers tewerkgesteld, namelijk de Vlaamse Overheid. Een andere grote tewerksteller is Morubel, maar dergelijke kleine KMO's zijn wel de belangrijkste motor van de economie.

Er is ook C-Power die de offshore windmolens bouwt?

Ja, als het innovatiebedrijf C-Power zich definitief kan vestigen op de site Halve Maan zou er een innovatieve bedrijfseconomische opstoot kunnen komen. De directe en indirecte toegevoegde waarde van het offshore windmolenpark is hoopgevend voor de economische herwaardering van Oosteroever.

Is er een toekomst voor de maritieme nijverheid op Oosteroever?

De nog aanwezige ondernemingen op de Oosteroever vormen een unieke cluster van watergebonden en maritiem gerelateerde activiteiten. We zien niet alleen aan elkaar gerelateerde bedrijven, zoals verschillende rederijen en vishandel, maar ook daarmee samenhangende diensten en instellingen voor onderzoek. Zoals gezegd zou de vestiging van het innovatieve bedrijf C-Power een grote opportuniteit betekenen. Dit bedrijf zou immers verschillende andere bedrijven, diensten kunnen aantrekken, waardoor de lokale economie geboost kan worden. Aan de andere kant van de medaille zijn er natuurlijk de plannen om woningen te gaan zetten op de Oosteroever, dit zou een bedreiging kunnen betekenen voor de bedrijfseconomische groei van de site.

Er zijn de laatste jaren veel ondernemingen gestopt of gefailleerd. Kan dit stoppen en/of omkeren?

Het ontwikkelen van een positief ondernemingsklimaat is essentieel voor de verdere toekomst. Uit de cijfers blijkt dat de afgelopen 15 jaar 91 bedrijven gestopt zijn of - al dan niet onder lichte dwang - weggetrokken zijn van de Oosteroever. Dit komt vooral door een negatief ondernemingsklimaat. Aangepaste stimuleringsmaatregelen vanuit het stads- en havenbestuur kunnen het aantal ondernemingen en de bijhorende tewerkstelling gevoelig verhogen.

Kunnen die bedrijven niet terecht in bv. Plassendale?

Herlocatie, om welke reden ook, zou nefast zijn voor de continuïteit en stabiliteit van het aanwezige maritieme commerciële weefsel. Een verdere verscheuring van deze maritieme structuur hypothekeert de toekomst van elk van de huidige 1.520

arbeidsplaatsen, alsook de toekomstige. Ook in dit verband dien ik te stellen dat de politieke beslissingen om woningen te bouwen op de site een ware bedreiging vormen, deze zouden de ontwikkeling van nieuwe bedrijfstakken op de Oosteroever in gevaar kunnen brengen.

Is er volgens jou nog plaats voor de visserij in Oostende?

Het maritieme karakter van onze mooie badstad moeten we koesteren en versterken. Haven en windenergie kunnen en moeten samengaan. De visserij is een te mooie sector om op te geven. De natuur en het bedrijfsleven op de Oosteroever moeten we verder versterken in plaats van te verkwanselen aan de belangen van de immobiële sector. De bestaande plannen voor de Oosteroever moeten dan ook zo snel mogelijk wijzigen, zodat de haven en visserij ruimte krijgen op de Oosteroever.

En de visverkoop, de Vismijn...

Ja, ook de visverkoop in Oostende van groot belang. Deze stuikt echter ineen. Er is onduidelijkheid over de plannen om een nieuwe vismijn te bouwen. Herstellingen en investeringen in de infrastructuur van de Oostendse vismijn worden op de lange baan geschoven. Bovendien vreest de sector voor haar toekomstkansen, als de immoplannen op de Oosteroever doorgaan en als het Visserijdok gedempt wordt. Hier vind ik dat de politiek moet kiezen voor het behoud en uitbouw van de visserij en de vismijn in Oostende. Daarom zijn investeringen in de vismijn ook dringend nodig, bijvoorbeeld in het sanitair en in andere basisvoorzieningen. En er is ook nood aan dringend overleg met Zeebrugge zodat we elkaar niet de loef afsteken en het werk verdelen, bv. diepvriesvis naar Zeebrugge en verse vis naar Oostende.

Een haven heeft ruimte nodig voor ontwikkeling. Blijft dit overeind in de plannen die men voorziet?

Bij het voorstel 'Afbakening Zeehavengebied' zien we dat de Oosteroever ruim gehalveerd wordt als maritiem industriegebied, het ander gebied zal een residentiële bestemming krijgen. Ook wordt het Visserijdok voor een derde gedempt. Een haven met minder ruimte wordt beperkt in zijn ontwikkeling met alle economische gevolgen vandiën. Voor de Oosteroever is er een duidelijk gebrek aan een echt Masterplan met een allesomvattende visie omtrent visserij, havengebonden activiteiten, wonen en mobiliteit.

En gedeeltelijk dempen van het Visserijdok?

Het gedeeltelijk dempen van het Visserijdok zou de ontwikkelingsruimte voor Oosteroever drastisch verminderen! Uit

andere havens leren we dat de dokken als een belangrijke economische / toeristische troef kunnen beschouwd worden. Het ontbreekt de Oostendse Haven, inclusief Oosteroever, aan een algemeen, samenhangend plan wat betreft het ruimtegebruik en op deze manier ook de productiviteit. Politieke twisten en kapsones spelen hierin een grote rol.

Op Oosteroever is er een uitgebreid erfgoed aanwezig. Kan dit economisch renderen?

Het culturele en maritieme erfgoed op de Oosteroever site is van groot belang en de herwaardering kan via een marktgerichte aanpak leiden tot meer toerisme. Een permanente historische route, themaroutes, netwerkroutes, knooppunten, erfgoedportalen, infoborden, audio-visuele technologieën zijn concrete ideeën die de site toeristisch aantrekkelijk kunnen

maken. Eén van de ideeën is om de Vissershaven deels te herbestemmen naar een museumhaven. Samen met de visserij zorg je voor een mix van commerciële en niet-commerciële activiteiten. Zo kan er een bredere toeristische interesse worden opgewekt voor het gebied, wat in het voordeel speelt van economische groei.

Oosteroever is een mooie plek, ook om te wonen...

De combinatie van wonen en werken in de voorhaven dient met de grootste zorg te worden benaderd. De woonfunctie dient discreet ingepast te worden in de maritieme economische structuren. Het mag niet de bedoeling zijn dat extra bewoning de economische activiteiten, uitbreidingen en evoluties in de weg kan staan. Bebouwing zou moeten beperkt worden tot een strook parallel met de Koninklijke Baan. Op ecologisch en sociaal vlak zou het interessant zijn om op deze plek een 'Freiburg-woonwijk' te ontwikkelen, met passiehuizen en gemeenschappelijke voorzieningen. In zo'n project zou 10% kunnen voorzien worden voor

OPTREDENS IN MERCATOR EN VISMIJNKANTINE

De oud-leerlingenbond van het Maritiem Instituut Mercator nodigt iedereen uit op het optreden van *The Line Men*, 'een van de beste rockgroepen van de kuststreek... en die streek loopt ettelijke kilometers het binnenland in.' Dat optreden gaat door in de school, Mercatorlaan 15 in Oostende op vrijdag 15 maart om 19,30 uur.

In de Vismijnkantine van Oostende treedt diezelfde dag om 20 uur de folkgroep RUMTOWN op. Zij zingen vissersliederen op z'n Oostends. Het optreden is gratis. Bovendien geeft de groep vijf exemplaren van de nieuwe CD weg aan lezers van dit blad. Wees er al eersten bij en richt uw bede voor die gratis CD aan: runtownmusic@yahoo.com. Zeg erbij dat 't van ons komt.

sociale woningen en 25% voor bescheiden gezinswoningen aan betaalbare prijzen.

We stellen vast dat op de 72 HA bedrijfszone al jarenlang een verloedering aan de gang is. Doelbewust wordt de Oosteroever door het beleid verwaarloosd en genegeerd. Hoe kan men van Oosteroever een vernieuwde site maken? Het is hemeltergend dat dit voor Oostende zo belangrijke bedrijfsgebied zo respectloos wordt behandeld. Zowel de overheid, provinciale en stedelijke diensten, architecten en deskundigen als culturele verenigingen, lokale ondernemers, arbeiders en andere geïnteresseerden moeten samenwerken om tot een volwaardig beheersplan voor de site te komen.

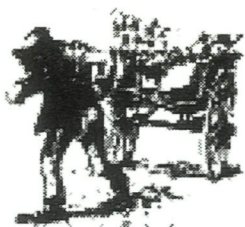
Dit gebeurt helaas niet...

Nee, een groot probleem is dat de politieke beslissingen in Oostende vaak gebeuren boven de hoofden van lokale ondernemers en arbeiders. Door het voeren van een dergelijk beleid zonder het minste overleg worden ondernemers en arbeiders gedemotiveerd en onzeker, wat resulteert in de afwezigheid van eigen initiatieven en investeringen met een verdere verloedering van Oosteroever als gevolg.

Interview: Stefaan Pennynck. foto's JoC

In de volgende bijdrage publiceren wij het volgende deel van de babbel met Marion Meyvis. Dan gaan we in op het aspect ruimtelijke ordening.

Recuperatiebedrijf Willems nv

059/ 27 89 61
Snaaskerke

- Nieuw ijzer
- Containerdienst
- Oude metalen
- Afvalcontainers

www.nvwillems.com
info@nvwillems.be

Een praatje bij een plaatje Jo Clauwaert, bijgenaamd de Flitsmatroos, is onze huisfotograaf en grafisch vormgever. Zijn foto's, tekeningen en schilderijen illustreerden al talloze artikels in Het Vrije Visserijblad. Maar Jo heeft nog duizenden ongepubliceerde foto's in zijn digitale kast liggen. Dat bracht ons op een idee. Voortaan kiest Jo elke maand een foto en daar schrijft onze columnist Joris De Voogt een tekst bij. Deze keer geen plaatje bij een praatje, maar andersom een praatje bij een plaatje.

Het meisje en de zee

Ik had dit stukje Hemingwaygewijs 'De oude man en de zee' kunnen noemen. Maar de vrouw en het meisje op de foto interesseren me meer. Wie deze drie mensen zijn, daar heb ik het raden naar. Ik heb een vermoeden dat het majorettemeisje hier omringd is door haar oma en opa. Ik kan me vergissen, maar iets in mij zegt dat we twee grootouders en een kleindochter zien. De oma is in een druk gesprek verwickeld met haar kleindochter. Zo zijn oma's. 'Hoe gaat het, mijn kind?', hoor ik haar vragen. Oma's noemen hun kleinkind steevast 'mijn kind'.

De opa kijkt liefdevol toe van op een afstand. Hij weet dat je als man niet kunt tussenkomen in geanimeerde girl's talk. Maar zijn blik verradt dat hij het gesprek volgt en opslaat op zijn harde schijf. Zo zijn opa's. Er is maar één soort liefde groter dan de liefde van ouders voor hun kinderen, en dat is de liefde van grootouders voor hun kleinkinderen.

De bloemenkransen op de foto wijzen er op dat de foto genomen is tijdens een bloemenhulde. Bloemen voor overleden vissers. Misschien denkt het meisje: 'Laat me maar genieten van mijn grootouders zolang ze er nog zijn.' Zo is de liefde wederkerig.

De oma is uitgedost in de traditionele kledij van een vissersvrouw en het meisje draagt een majorettekostuum. Beide soorten kledij zijn intussen een anachronisme geworden. So what? 'Er is al genoeg waardevols naar de kloten gegaan', zei Wim Sonneveld ooit. Het contrast tussen de kledij van de oma en de kleindochter kan niet groter zijn. Als je het goed bekijkt, is de oma toch wel warmer ingeduffeld dan de kleindochter. Maar het meisje ziet er – met alle respect voor de oma – toch ietsje meer sexy uit.

Wie zijn deze drie mensen? Ik kon het niet laten om flitsmatroos Jo wat meer uitleg te vragen. Hij wist me te melden dat hij de foto een vijftal jaar geleden heeft genomen tijdens de bloemenhulde aan de 'Pisser' ofte het monument voor de zeelieden. Het was die dag mistig en berekoud. De gestelde lichamen deden hun ding rechts van het tafereel op de foto. Het was volgens Jo een echt Ensorschilderij: notabelen, militairen, kerkelijken ... Maar wie het meisje en de twee oudere mensen op de foto zijn, dat weet Jo ook niet. Het blijft dus een mistig mysterie. Laat de foto dus maar een anonieme ode zijn aan de meisjes en de zee.

Joris De Voogt

Edwin LAUWEREINS

Havenstraat 3 • 8400 Oostende

T 0475 61 65 89 • F 059 50 06 41

**SCHEEPS- EN ALGEMENE
SCHILDERWERKEN**

Een korte geschiedenis van de Oostendse Spuikom

Putten vind je hier à volonté; putten waarin gegraven en gebouwd wordt, grote en kleine, voorlopige en duurzame, overstromde en drooggelegde, diepe en ondiepe, gewelfde en ongewelfde, maar er is er maar één die zich de pit mag noemen. Die naam is voorbehouden voor het grote waterreservoir dat tussen Bredene-Sas en de Oostendse wijk Opex ligt.

Onbenut

Het kan haast niet anders dan dat menig projectontwikkelaar er zijn begerig oog op heeft laten vallen. Hoeveel huizen kun je niet bouwen op 80 hectaren 'onbenutte' grond? Onbenut? In zekere zin wel, want officieel heet het gebied wel Spuikom, maar als dusdanig heeft het nooit gefunctioneerd. Dat was nochtans wel de bedoeling toen de nieuwe haveninstallaties in Oostende in 1905 in gebruik genomen werden. Oostende had eerder al een Spuikom. Die bevond zich in het gebied dat we vandaag de Oosteroever noemen. Bij laag tij liet men het water uit die Spuikom weglopen. Het schurend effect van de watermassa maakte de beperkte havengeul weer vrij van slib.

Arbeiders van Halewyck & Cie sorteren oesters die in de Spuikom gekweekt werden. De firma stelde 15 à 20 personeelsleden tewerk. (Foto collectie VLIZ)

In de nieuwe, uitgebreide haven kwam de Spuikom evenwel achterin te liggen. Het is zeer de vraag of de hele voorhaven en de langere havengeul daarmee gekuist konden worden. Bovendien wezen proeven in 1912 uit dat het uitschurende effect van de nieuwe Spuikom de stabiliteit van de Cockerill-kaai ondermijnde en schade toebracht aan de aangemeerde schepen. De regering besliste wel om verbeteringen aan te brengen, maar daar stak de eerste Wereldoorlog een stokje voor. Na die oorlog kwam er niets meer van in huis, enerzijds omdat de bezetter de spui-inrichting grotendeels vernietigd had, anderzijds omdat de baggeraars inmiddels efficiënt materiaal hadden ontwikkeld om de taak op zich te nemen. En daar lag dan *de pit*, een bouwkundige miskleun, een onbenutte waterplas van 80 hectaren.

Visserijsector en Spuikom

In die tijd werd de visserij overheerst door machtige vennootschappen die in 1908 al 26 stoomschepen uitredden. Die zgn. visbakken meerden in de stad aan. De kaaien lagen bezet met hoge stapels gezaagd hout en er was een drukke spoorwegtrafiek ten zuiden van de vismijn ('de cirque') die eveneens in de stad lag. De stoomschepen moesten bij het vertrek grote hoeveelheden water, ijs, briketten en proviand aan boord brengen, want ze bleven tot 20 dagen op zee. Plaatsgebrek alom! De Handelskamer van Oostende pleitte er in 1907 al voor om een nieuwe vissershaven op de Oosteroever uit te bouwen. In afwachting dat die er (in 1934) zou komen liet de Oostendse

Dank zij Halewyck heroverde de 'Ostendaise' weer de Belgische markt, een positie die deze Oostendse delicatessie in de jaren twintig verloren had. (Foto collectie VLIZ)

visserij haar oog op de waardeloze Spuikom vallen. Zouden de stoomschepen daar niet terecht kunnen om er te bunkeren? De idee kwam van reder Aspeslagh en werd gesteund door andere groten zoals Baels, Bauwens en Golder. Het voorstel van de reders werd evenwel afgewezen. *De pit* bleef er onbenut bij liggen.

Toch benut

Onbenut? Niet helemaal. Naast me ligt een antiquarisch kleinood, een toerismeboek dat in 1896 uitgegeven werd en dat *La vie d'Ostende* heet. Het staat vol tekeningen van de genaamde Mars die zich in dergelijk werk specialiseerde. Daarin staat o.a. een prent met als ondertekening: 'SLIKENS. Un coin délicieux, où il fait bon se laisser vivre – tout près des parcs d'huitres et de moules.' De tekening toont een plas water die me sterk aan de Spuikom laat denken. Twee wandelaars verpozen in het gras en genieten van het uitzicht. Op de plas zijn zeil- en roeibootjes actief. Mijn vermoeden wordt versterkt doordat het ondertekening verwijst naar Sas-Slijkens, de Bredense wijk waar *de pit* ligt. Maar de Spuikom is in 1896 nog niet uitgegraven. Waarom is dat beeld dan zo herkenbaar? Dat komt doordat de Spuikom ook vandaag door randbewoners en voorbijgangers gebruikt om te verpozen, om te genieten, om er te spelevaren en garnalen te vangen, net zoals ik dat ook in mijn kindertijd heb zien gebeuren. Onbenut is *de pit* bijgevolg alleen maar voor degenen die nut met geldgevin verwarren.

Ostendaise

Nuttig was *de pit* alvast voor de familie Halewyck, sinds jaar en dag actief in de oesterbranche. In 1934 begonnen enkele firma's, waaronder deze van Raoul Halewyck, proeven uit te voeren om in *de pit* tot integrale oesterkweek over te gaan. In 1938 was Halewyck & Cie de enige oesterkweker die daar nog aanwezig was. In 1939 had de 'Ostendaise' door zijn inspanningen de Belgische markt heroverd (een positie die deze Oostendse delicatessie in de jaren twintig verloren had). En toen werd het weer oorlog.

DE LAATSTE VUURTORENWACHTER
op het internet

Kijk eens naar
florsnieuw weblog.blogspot.com

De bezetter gebruikte *de pit* nu als basis voor zijn watervliegtuigen. 1,8 miljoen oesters werden door die ingreep vernietigd. Onmiddellijk na de oorlog toog Halewyck weer aan de slag, maar het duurde tot 1956 vooraleer er weer aan integrale oestercultuur gedacht kon worden. In die jaren stelde Halewyck rond *de pit* 15 à 20 personeelsleden tewerk. Maar *de pit* was wel 16 jaar niet meer gebruikt geweest. Het slib, de verzanding, parasieten en bezoedeld zeewater maakten van de teelt een hachelijke onderneming. In de strenge winter van 1963 ging heel de oogst verloren. In 1973 jaar bracht de onderneming nog 268.555 oesters op de markt, maar door de slechte waterkwaliteit was ongeveer 30% van de uitgezette oesters verloren gegaan. Halewyck zette er een punt achter. Intussen had *de pit* wel een nieuwe bestemming gekregen. De plas (1,65 m bodemdiepte, 1,5 m waterdiepte) was uiteraard een ideale plek voor waterrecreatie. Daarom werd er in 1968 gestart met de bouw van hellingen en aanlegsteigers. Later zouden ook mijn kinderen daar initiatielessen in het zeilen volgen. Zeescouts, Bloso, VVW maken van *de pit* sindsdien dankbaar gebruik om er hun watersportactiviteiten te ontwikkelen. Er wordt ook vandaag nog altijd gevist.

In 1973 bracht Halewyck nog meer dan 268.000 oesters op de markt, maar door de slechte waterkwaliteit was 30% van de oogst wel verloren gegaan. (foto collectie VLIZ)

De komst van een waterzuiveringstation in Oostende en de realisatie van rioleringswerken verbeterde de waterkwaliteit. Jacky Puystens besloot om de oesterteelt een nieuwe kans te geven. Eind 1994 kocht hij met zijn 'Aquacultuur-centrum De Oesterput' de gebouwen van Halewyck en begin 1996 werden er weer platte oesters uitgezet. In december 1997 konden liefhebbers weer proeven van een echte 'Ostendaise'. In de loop van de jaren kreeg Puystens echter af te rekenen met verschillende tegenslagen (parasieten en verstikking) die een groot commercieel succes in de weg stonden. Door al deze natuurlijke bedreigingen blijft de grootschalige kweek van de Oostendse oester een moeilijke zaak. Dat belet niet dat de Spuikom de vandaag de enige plaats aan de Belgische kust is waar oesters gekweekt worden.

Flor Vandekerckhove

BOEKEN

FRANK NEYTS

Rond een eiland varen

Bij Adlard Coles Nautical verscheen de tweede editie van "Sailing around the UK and Ireland", geschreven door Roger Oliver. Gebaseerd op Roger Oliver's populaire artikelenreeks in 'Practical Boat Owner', neemt deze gedetailleerde praktische gids u mee rondom het Verenigd Koninkrijk, hetzij aan het roer van uw boot, hetzij gezellig thuis in uw fauteuil.

Het boek zal iedereen aanzetten tot een bezoek aan de prachtige Britse kustlijn, waarbij de auteur van "Sailing around the UK and Ireland" alle advies geeft om van dit bezoek optimaal te genieten. De jongste editie van zijn boek bevat bovendien een volledig nieuwe sectie toegewijd aan alternatieve noordelijke routes, inclusief de oostkust van Ierland, Oban en de Outer Hebrides.

In de jaren zestig werkte de auteur tot tweemaal toe een solorondvaart rond het Verenigd Koninkrijk af. In zijn boek toont hij aan dat iedereen in zijn voetsporen kan volgen vanuit gelijk welk vertrekpunt langs de Britse kust. Tot in de kleinste details bespreekt hij de voorbereidingen, de keuze van de route, diepgaand stap-per-stap passage planning, gedetailleerde kaartenroutes en waypoints, elektronische navigatie, evaluatie van de weersomstandigheden, enz.

Het boek is prachtig geïllustreerd en de tekst leest vlot mede door de vele opgenomen anecdotes.

"Sailing around the UK and Ireland" (ISBN 978-1-4081-3713-0) telt 170 pagina's. Het boek, uitgegeven als softback op A4-formaat, kost £22.00. Bestellen kan via de boekhandel, of rechtstreeks bij de uitgeverij Adlard Coles Nautical, 38 Soho Square, London W1D 3HB, UK. www.adlardcoles.com.

Tussen Wal en Schip

Bij Davidsfonds Uitgeverij verscheen recent "Tussen Wal en Schip. Erfgoed op en rond het water in Vlaanderen". Robert Declerck en Margit Sarbogardi tekenden als auteurs. Fotografie door Jan Crab. Geen leven zonder water. Water heeft altijd een belangrijke rol gespeeld in onze geschiedenis. Dorpen en steden werden gebouwd langs rivieren en meren. Water was onmisbaar als drank en als voedselleverancier. Bovendien zijn waterwegen al jarenlang een ideaal transportmiddel, noodzakelijk voor handel en industrie. Binnenschepen en woonboten, sluizen, vuurtorens, watermolens en scheepswerven, badhuizen, waterburchten, visserijen...

In Vlaanderen is er heel wat erfgoed dat rechtstreeks of onrechtstreeks verband houdt met water. Talloze sites zijn erkend als beschermd erfgoed en zijn een bezoekje waard. "Tussen Wal en Schip" neemt je mee langs waardevol watererfgoed. Talrijke tips en leuke adresjes zetten je op weg. Praktische toeristische informatie wordt afgewisseld met sagen en legenden waarin water de hoofdrol speelt. Een handige gids en een aanrader voor wie één aspect van het Vlaamse erfgoed beter wil leren kennen.

"Tussen Wal en Schip" (ISBN 9-789058-267733) werd op handig formaat uitgegeven en telt 172 pagina's. Het boekje kost 16,95 euro (exclusief 4,5 euro verzendingskosten). Bestellen kan bij Davidsfonds Uitgeverij, Blijde Inkomstraat 79-81, B 3000 Leuven (België). Tel. +32(0)16/31.06.00, Fax +32(0)16/31.06.08, e-mail: uitgeverij@davidfonds.be.

verzekeringen

VANDEKERCKHOVE - Smets

Dirk en Kris

ING bank

Driftweg 13 - 8450 Bredene

Verzekeringsmakelaar CDV nr 13615
dirk.vandekerckhove@portima.be
kris.smets@vdksmets.be

Tel. 059 33 05 11
Fax 059 32 50 36

DE OUDE MAN EN DE ZEE

Nee, deze aflevering gaat niet over de roman die Ernest Miller Hemingway in 1953 de Pulitzer Prijs voor Fictie bezorgde en sterk bijdroeg tot de toekenning van de Nobelprijs Literatuur 1954. Hemingway schreef het boek op Cuba, waar hij sinds 1940 woonde. Maar nu we dit toch vermeld hebben: *'The Old Man And The Sea'* is niet enkel één van de populairste boeken in het oeuvre van Hemingway, het wordt algemeen beschouwd als één van de belangrijkste romans uit de hele twintigste eeuw. Hoewel men een aantal zaken uit het verhaal als incorrect en onrealistisch kan beschouwen, bevreemdend, omdat precies Hemingway een reputatie van zorgvuldig 'natuurgetrouwheid' had opgebouwd (en zelf elke vorm van *fake* bekritiseerde bij anderen, zoals in *'Moby Dick'*), is het een verhaal dat generatie na generatie blijft begeistere.

De plot is meesterlijk: een oude man, Santiago, slaat, na maanden vruchteloos vissen, een geweldig grote merlijn aan de haak (de merlijn is razendsnelle reuzenvis, verwant aan de zwaardvis, en een lekkernij). Na een epische strijd van dagen doodt hij het dier, maar hij is het intussen als zijn 'gezel' begonnen te beschouwen. Hij bindt het dier vast aan zijn boot en probeert de haven te bereiken. Haaien komen op het bloed af en een nieuw gevecht ontbrandt. Met de moed der wanhoop en met grote inventiviteit verdedigt de uitgeputte Santiago 'zijn' merlijn. Maar uiteindelijk slagen de haaien er toch in de merlijn op te eten. Met enkel nog het karkas landt de ontredderde man. Hij legt zich te slapen in zijn woonst en zal er het bezoek krijgen van zijn bezorgde 'poulain' Manolin. De verbaasde vissers vinden de sloep van Santiago, meten het skelet en komen uit op 5,5 m. Het einde van het boek heeft nog wat verrassends in petto.

Wij leerden het verhaal kennen via de verfilming uit 1958, met de grote Spencer Tracy in de hoofdrol. Als jong bloedje ervoeren we die prent als overweldigend, ook de muziek. Voor die soundtrack kreeg een andere reus uit de filmhistorie een Oscar: Dimitri Tiomkin (er is ook nog een verfilming uit 1990, dan met Anthony 'Zorba' Quinn in de belangrijkste rol). Tot dan was Hemingway voor ons de schrijver van een *'Livre*

de poche' die nogal prominent in vaders uitgebreide boekenkast prijkte en waarvan het dramatische hoesje ons van kleinsafaan biologeerde met de rudimentaire tanks die erop stonden afgebeeld: *'Pour qui somme le glas'* heette de vertaling, maar men kent het onder zijn originele titel als één van Hemingway's meesterwerken: *'For Whom The Bell Tows'*. Hemingway is behalve voor zijn literair oeuvre voor zijn flamboyante levensstijl en voor zijn zelfmoord (met zijn lievelingsgeweer!) in 1961, toen bleek dat hij ongeneeslijk ziek was. Het was één van vijf zelfmoorden in vier generaties Hemingway...

Nog dit: er bestaat een merkwaardige foto uit 1935 van Hemingway met een bevriend visser, terwijl ze bij een opgehangen merlijn staan, voor de helft opgevreten door haaien. Inspiratie voor het boek? De figuur van Santiago gaat terug op de tweede kapitein van Hemingway's eigen boot, de *'Pilar'*, visser Gregorio Fuentes (stierf in 2002, 104 jaar oud... Hij las het boek nooit!) De Italiaanse *cantautore* met wereldfaam, Paolo Conte, de 'zingende advocaat uit Asti' gaf goed de essentie weer van Hemingway's 'leven en werk' in de song *'Hemingway'*. Vooral de live uitvoering uit *'Concerti'* (1985) blijft aan de ribben plakken! Conte heeft er zoals Randy Newman maar een paar penseeltrekken voor nodig: hij voert een paar figuren uit Hemingway's universum ten tonele, en dan, wel heel 'Newman' en 'Hemingway', de vaststelling: *'Forse un giorno meglio mi spièghero': 'Misschien dat ik me op een dag beter zal uitdrukken'*. Net voordat de muziek het overneemt (zoals in Conte's bekendste lied *'Max'*) besluit Conte: *'Et alors, Monsieur Hemingway, ça va? Et alors, Monsieur Hemingway', ça va... mieux?'*, allicht een verwijzing naar Hemingway's beruchte depressies... Niets minder dan indrukwekkend is deze verklanking van de grote schrijver...

Er is sinds kort echter nóg een *'De oude Man en de Zee'*, een intrigerend lied op *'Plaatselijk Verkeer'*, de debuutplaat van de Antwerpse kleinkunstenaar Martine De Kok (niet met C-O-C-K, dus) Zij behoort tot de gouden generatie van Roy

Aernouts, Wannes Cappelle, Maarten Westra Hoekzema, Mira Bertels en Hannelore Bedert. Zoals velen uit dat lijstje studeerde Martine aan het vroegere *Herman Teirlinckinstituut* en ze volgde tevens piano aan de Antwerpse jazz-studio. Ze kan ook uitstekend met het accordeon overweg. Ze speelt in diverse bands in even verscheiden stijlen. Martine acteert, schrijft en tekent: zo heeft ze elk liedje in het cd-boekje voorzien van een kleurtekening, wat dat boekje op zich al interessant maakt. Ze werkte samen met (o.a. poppen)theater *FroeFroe*, met Ann Nelissen en was te beleven in de voorstelling 'Mata Hari' met **Herman Van Veen**. Ze speelt dit seizoen in de theatertour van Mira.

Wat de bovenstaande namen gemeen hebben is... Oostende! Ze namen immers allemaal één of meerdere malen deel aan de **Jong Muziek**-wedstrijd, onderdeel van **Theater Aan Zee (TAZ)** Roy, Mira en Wannes behoren zelfs tot de winnaars van deze prestigieuze wedstrijd! Aan Jong Muziek nam Martine een eerste maal deel met het boeiende, te vroeg gesplitte collectief **Potvis** en daarna verraste ze met één van de origineelste projecten van die jaren, '*Konijn met Pruimen*', een stomme film, lekker retro, met nogal wat bekend volk, cameo's en grappig gehanteerde clichés. Martine speelde er zelf een hoofdrol in, terwijl ze tijdens de projectie vooraan vrolijk piano zat te spelen (visueel zeer speciaal!), u kent het wel, die typische stomme film muziek. Helemaal niet stom die film! Het zou trouwens wel eens kunnen dat Martine er opnieuw mee de hort op gaat...

Alle muziek en de teksten op '*Plaatselijk Verkeer*' zijn van Martine. Die teksten zijn geworteld in het kleinkunststidioom, kleine blote liedjes met een vaak ludiek onderwerp aangebracht met puntige oneliners, (liefst) originele woordspelingen en een verrassende conclusie of een orgelpunt. Ze produceerde de cd zelf, samen met **Stoffel Verlackt**, en ze nam op met haar 'fantastische bende zotten', die zich duidelijk vermeien in hun begeleidende functie. Niet trendy? Zowel Bedert als Bertels hebben van hun kant bewezen dat er een publiek voor is. Al is de muzikale aanpak van Martine dan grondig verschillend van vriendin Mira, en allicht ook van spring-in-'t-veld Hannelore, ook voor haar geldt dat je dat publiek enkel kan kweken met kwaliteit. De ontwapenende zeggings van Martine is alvast een stevige troef. '*Aandacht*', '*Woestijn*', '*Madame Anna*' en het titelnummer zijn mooie aanknopingspunten als je het werk van Martine De Kok wil leren kennen...

tekening: Martine de Kok

Het Anker is door de aard van de zaak vooral geïnteresseerd in... het mysterieuze '*De oude Man en de Zee*', dat niets te maken heeft met het boek van **Ernest Hemingway**, al kan je altijd gelijkenissen vinden. We wagen ons voor één keer niet aan een interpretatie, al hebben we wel een idee van waar Martine met deze tekst naartoe wil. Maar dat alles onherroepelijk voorbijgaat, is een thema dat zeker in het boek én in het lied te vinden is: '*Hij denkt: ik ben toch nog niet zo oud, ik ben nog mee! Er is nog steeds dat verre zoeken, er zijn nog steeds diezelfde vragen en de zon verdwijnt nog elke dag in de zee...*'. De wil om te leven is van alle (leef)tijden: '*Hij roept: Ik wil leven! Ik ben een jongetje van twee!*' Zelfs de merlijn van die ouwe Santiago zal dat beamen...

Antoine Légar • foto's Cathérine de Saegher

Martine DE KOK, *Plaatselijk Verkeer*, 12 nrs. (47'13"), eigen beheer (verdeling: lcmusic) (info & boekingen: www.martinedekok.be)

BUDDY'S GOLD
**AANKOOP
GOLD**

AALST

LOUIS D'HAESELEERSTRAAT 4
9300 AALST
0484 20 20 71
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

BRUGGE

DWEERSTRAAT 8
8000 BRUGGE
050 34 02 28
OPEN: MAAN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - EN FEESTDAGEN

OOSTENDE

VAN ISEGHEMLAAN 72
8400 OOSTENDE
059 50 67 29
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U30
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

LOKEREN

MARKT 63
9160 LOKEREN
0486 92 66 30
OPEN: DIN - VRIJ VAN 10U - 12U
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZAT - ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

GRATIS PRIJSOFFERTE

GOUD ♦ DIAMANT ♦ ZILVER

DIRECTE BETALING

ANTIEKE JUWELEN

BUDDYSGOLD@HOTMAIL.COM
WWW.BUDDYSGOLD.COM

Bombo

For each man kills the thing he loves, Yet each man does not die.
Oscar Wilde

Mélusine, de oudste dochter van koning Elinas en van de fee Persine, huwde de Bretoense edelman Raymondin de Lusignan. Mélusine gaf hem echter pas haar hand op de ogenschijnlijk gemakkelijke voorwaarde dat hij haar nooit op zaterdag zou bekijken. Door ingefluisterd wantrouwen brak hij zijn belofte. Hij begluurde Mélusine, die een zaterdag bad nam, terwijl dienstmaagden haar in slangen veranderde haren kamden. Later verraadde Raymondin de Lusignan zijn ontwortelende ontdekking door de feeëndochter tijdens een woordenwisseling "serpent" te noemen. Mélusine ging de ondergaande zon tegemoet en keerde enkel nog weer om met een schimmenschreeuw de dood van een Lusignan aan te kondigen.

Toch gaven ook andere tekenen blijk van haar voortbestaan. In de Maaswouden bouwde ze in het door rotsen omringde Hièrges op één nacht het 365 ramen tellende kasteel. Eeuwen later zocht een zwerver een onderkomen in de kasteelruïnes van Hièrges. Op de overgang van vrijdag naar zaterdag droomde de slaper de omstrengeling van een vrouw wier slangenharen zijn lichaam streelden.

Was ik maar een droom?, dacht hij na zijn ochtendlijk ontwaken. Mélusine beviel van een zoon die de zwerver nooit zou zien. In het land der feeën bracht ze hem groot tot aan zijn jeugd. Mélusine gaf haar zoon de naam Bombo.

In feeënland welden drie bronnen waarin zich de drie tijden van verleden, heden en toekomst weerspiegelden. In bespiegelingen verzonken, verbleef Mélusine dikwijls aan de bronboorden.

Bombo vergezelde haar eens. In de bronnen zag hij uit het vlees van de reus de aarde ontstaan en uit zijn schedel de hemel. Hij zag het twinkellende schedeldak en het lichaam van de aarde vermalen worden tussen de kaken van de Grote Adem. Bombo zag in de bron Mijmeraar het geofferde oog van de ziener.

Na die aanblik zei Bombo; 'Moeder, wreed is het offer.'

Mélusine keek Bombo met glaskoude ogen aan.

Ze siste: 'Nu weet ik zeker dat warm mensenbloed aan uw hart schraapt.'

Verscheurd schuwde Bombo voortaan zijn moeder. Hij dwaalde onder fruitdragende bloesembomen in het land waar de lente nooit wegtrekt. Hij luisterde naar het klepperen van de smaragdvogels

in het land waar de jeugd niet sterft.

Hij wachtte bij de grensnevelen in het land waar de duisternis licht schijnt. Hopend wachtte Bombo. De sprokkelaar van de tijd deed Bombo uitkijken naar de dwergachtige

gestalte van de Nuton.

Op onzeker ogenblik belandde Bombo bij de wel van het heden. Enkel een smaragdvogel leste daarin de dorst.

De vogel keek op. Zijn kraalogen kluisterden Bombo's blik.

De smaragdvogel vloog heen.

Bombo richtte de aandacht op het bronwater. Zijn bewegend spiegelbeeld vervaagde. In zicht kwam een wentelaar die kleurschakeringen uitspreidde tot zeeën, tot bergen, tot steden. Er verscheen een dakenzee met daartussen gelijnde straten en daaronder beraamde muren.

Er klaarde een kamer. In een kamer scheen schel licht van een beeldverschuivend scherm. In een zetel voor een beeldscherm zetelde een gezin. Een koningsdroom werd voltooid met een echtgenoot, een echtgenote, een dochter en een zoon. Een zoon droeg nachtblauwe haren die een maanwit gelaat met karmozijnen mond omsluierten.

Bombo ontwaarde opnieuw zijn bewegend spiegelbeeld.

'Waarheen kijkt gij?' klonk een stem achter hem.

'Ik kijk naar een herkenning,' zuchtte Bombo.

Hij keek weg van de bronspiegel. De Nuton was bij hem.

Bombo vergat zijn blijdschap en sprak: 'Wat is het beeld dat mij verscheen, maar dat door uw komst verdween?'

'Het is een beeld van een verblijf der mensen,' antwoordde de Nuton.

'Der mensen?' vroeg Bombo.

'Der mensen,' herhaalde de Nuton, 'waarvan uw vader er één was.'

'Waarvan uw vader er één was,' trilde de spraak van Mélusine. 'Ik heb geweten dat het weten van uw niet-weten u bleef wegen. Ik wist dat ge ooit naar de mensen zoudt willen gaan.'

'Moeder,' zei Bombo, 'ik wil niet gaan zonder de belofte weer te keren.'

'Zwijg!' sprak Mélusine. 'Gij zijt meer menselijk dan feeëriek. Eerst de begoocheling van de macht, sterker dan die van goud, dan de moordende zwakte die de mens mens maakt, zal u daar houden. Gij zijt meer menselijk dan feeëriek. Ga, gij week wezen! Na het lispelen der Nornen wacht u bij de nevelgrens de Nuton. Ga, gij krachteloos creatuur!'

Alleen bleef Bombo bij de bron achter. Een zwerm smaragd-vogels snaterde in de zonder tijd verstrijkende tijd. Bombo verliet de bron. Achter hem lispelden Nornen. Verder voort wachtte bij de nevelmuur de Nuton. Zijn ogen stonden koud. Zonder voorafgaande woordenwisseling drong het tweetal door de nevelwand. Bombo volgde het ruisen dat de Nuton begeleidde. De ruis verscheidde, almaar sneller, almaar sneller. Er viel stilte, niets dan stilte.

Bombo ontwaakte in geruis dat een kalkwitte kamer vulde.

Hij stapte uit een bed. Hij trok naast hem over een stoel hangende kleren aan en daalde over traptreden. In een gang kruiste Bombo een over een tegelvloer vallende lichtbundel.

'Gelukkige verjaardag, Boris,' riepen een aan een tafel gezeten echtgenoot, echtgenote en dochter.

Bombo staarde. Wezenloos staarde hij naar een gezelschap.

'Wat is er, Boris?' lachte een echtgenoot, 'ge kijkt alsof ge uit de vriezer komt.'

'Niets,' antwoordde Bombo, 'in sluimer zag ik de plaats waar kennis koud maakt.' 'Rare broer,' lachte een dochter. 'Hier, doe uw verjaardagsgeschenk open.'

Ze zette een grote, in kleurrijk papier ingepakte, doos op tafel.

Bombo staarde. Wezenloos staarde hij naar een doos.

Eindelijk zei ze: 'Kom, ik zal het cadeau voor u opendoen, ge zult er blij mee zijn.'

Ze opende een strik.

Papier viel terzijde. Op tafel stond een kooi met daarin een smaragd-

groene vogel. De vogel zat op een stok. Zijn kraalogen kluisterden Bombo's blik.

'De smaragdvogel,' kreet Bombo, 'laat hem vrij!'

'Maar Boris,' sprak een echtgenoot, 'wat hebt gij? Dat is de papegaai waarnaar ge altijd al vroegte.'

Bombo staarde. Wezenloos staarde hij naar een kooi. Hij snokte ze van tafel. Boven zette hij de smaragdvogel op een kamervloer. Hij zakte op de knieën. Bombo keek tussen tralies. De vogel zat op een stok. Zijn kraalogen kluisterden Bombo's blik. Bombo stond recht. Hij verdween.

Tijdens zijn passage door een lichtbundel riep een echtgenoot: 'Waarheen gaat ge?'

Woordeloos ging Bombo een straat op. Trambellen ontsteeg straatruimoer. Bombo trok naar groter drukte. Geluiden overweldigden. Geluiden brokkelden. Gezichten verlengden. Gezichten verbreedden. Monden verrekten. Monden verkromden. Mensenstromen verengden. Mensenstromen liepen uit. Bombo zonk in eigen stem. Luid raasde hij naar buiten drummend getaal. Bombo zwierf. Luid raasde hij zijn kooi van klanken.

Op een ochtend herkende Bombo een huis waaruit hij drie dagen eerder vertrok. Bombo geraakte binnen. Een echtgenoot, een echtgenote en een dochter zaten aan tafel, met ogen naar borden gericht. Bombo schoof aan. Gulzig at hij. Hij vertrok van een echtgenoot, een echtgenote en een dochter die met naar borden gerichte ogen aan tafel zaten. In een bovenkamer aangekomen, keek hij door kooitralies. De smaragdvogel lag dood naast een lege drinkbak. Bombo stak zijn hand door geopende kooideur. Hij nam de vogel in zijn hand. Hij stak de dode vogel in een plastic zak. Hij keerde kamer en huis de rug toe. Op straat dropte hij het dodenzakje in een afvalbak. Bombo zocht een stadshart op. Een markt bulkte van mensen.

'Vreemdeling spreek! Vreemdeling spreek!,' riep volk.

Bombo werd gedrumd naar stadhuistrappen. Bombo werd geduwd naar een verhoog. Hij vond zich oog in oog met een massa.

De ruimte gonsde: 'Vreemdeling spreek! Vreemdeling spreek!'

Bombo zonk in eigen stem. Hij keelde met lispelen aaneengeregen klanken.

Volk riep: 'Vreemdeling zing! Vreemdeling zing!'

Bombo zonk in eigen stem. Hij vuurde met spreuken aaneengeregen orakels.

Bombo verliet verhoging. Hij verliet volk in verstomming. Tijd week. Tijd verstreek. Bombo doolde door een veranderde stad. Koortsig doolde hij door een veranderde stad, waarin mensenhorden aan zijn voeten lagen. Horden fluisterden van Nornen. Horden murmelden van het land van de eeuwige lente. Bombo doorkruiste straatverlichte nachten. Bombo doorkruiste straatverdichte dagen.

Op een straatgeleegde ochtend dacht Bombo aan niets te denken. De smaragdvogel doemde in zichtbare gedachte. Bombo zag de smaragdvogel tikken in lege waterbak. Bombo trachtte het beeld te verdrijven. Geen gepeinzen kon het vervagen. Hij zag de smaragd-vogel op kooibodem in stille kamer, machteloos om langs tralies stokhoogte te bereiken. Geen onzichtbare gedachte kon het beeld verjagen. Hij zag de smaragd-vogel in eenzaamheid laatste krachten prijsgeven. Tijd week. Tijd verstreek. Geen denken kon de beelden verdagen. Het was avond. Bombo belandde op een markt.

'Vreemdeling spreek,' riep er één.

'Vreemdeling spreek, vreemdeling spreek,' riepen er velen.

'Vreemdeling zing,' riep er één.

'Vreemdeling zing, vreemdeling zing,' riepen er velen.

Bombo werd gedrumd naar stadhuistrappen. Bombo werd geduwd naar een verhoog. Hij vond zich oog in oog met de smaragdvogel. Bombo zag de vogel in eenzaamheid laatste krachten prijsgeven. Bombo zweeg. Volk zweeg. Zwijgend liet Bombo hogere. Hij zag de smaragdvogel in eenzaamheid laatste krachten prijsgeven. Bombo baande een weg weg. Hij zocht lichtloze straten. Hij zag de smaragdvogel in eenzaamheid laatste krachten prijsgeven. Onder een lantaarn stokte zijn stap. Een dwerg monsterde Bombo. Zijn ogen stonden koud.

'Ge zijt gestorven,' siste de dwerg,

'ge doodde wat ge liefhadt. Wroeging vreet aan uw geest. Moordende mensmakende zwakte. Wroeging vreet aan uw geest. Ge zijt gestorven.'

'Wie zijt gij?' vroeg Bombo. 'Wie zijt gij?'

De dwerg antwoordde niet. De dwerg glimlachte. De dwerg verzwoond in donkerte.

Regen tikte in goten. Wormen ritselden in de plasticzak in de afvalbak op de stoepkant. Bombo beende door de lege stadsslurf. Bombo belde aan bij het huis waarin achter woonkamer gordijnen licht brandde. De deur ging open.

'Boris, zijt ge daar eindelijk?' sprak de vader.

'Vader,' zei Boris.

Een luttel later scheen in de kamer het schel licht van het beeldverschuivend scherm. In de zetel voor het beeldscherm zetelde het gezin. De koningsdroom werd voltooid met de vader, de moeder, de dochter en de zoon.

Don Fabulist, Ridder der Vagebonden van Het Kapersnest, is woonwagenbewoner. Hij put zijn inspiratie uit het mysterieuze rijk der eenzaamheid en uit het leven in de oorden die hij doorkruist. Al vertellend, in de zwerverstaal (Bargoens) zingend en al schrijvend, brengt hij ballades, fabels, sproken en sprookjes. Meer info op www.donfabulist.be

Als tachtig jaar jonger broertje van het Belgische H(v)VB is onder de vleugels van vzw Madame Toutou het tweetalig en onafhankelijk bostijdschrift, L'Arbre à Palabres, geboren. Don Fabulist en het Molleke nemen van het bosblad de redactie waar. L'Arbre à Palabres wortelt in de woudrijke regio van de Viroinval en herbergt ondermeer Waalse legendes en verhalen, beschrijvingen van natuur en ambachten, kritische beschouwingen, foto's en tekeningen. Uw steun doet ertoe om de verhalenrijkdom van één van de wonderlijkste natuurgebieden van België te verbreiden én om twee bevriende taalculturen in eenheid te doen open bloeien. Onbeschroomd kruisen wij dan ook onze vingers, opdat gij U op het driemaandelijkse tijdschrift, L'Arbre à Palabres, zoudt abonneren. Jaarabonnement: 19 euro voor 4 nummers vanaf betaling op rek. nr. van Madame Toutou vzw.

IBAN: BE06 0003 2577 6722

BIC: BPOTBEB1 Ref. Abo L'Arbre à Palabres. Steunabonnement: 30 euro.

BRIEF UIT HET BINNENLAND

KEEP THE GAS IN YOUR ASS

De laatste weken is er veel te doen over gas. Neen, niet de Gemeentelijke Administratieve Sancties die je zeggen dat je je boterhammen niet mag opeten op een bank, geen pilsje mag drinken of geen sneeuwballen mag gooien. Gewoon, gas dus: om je op te warmen, te koken...

De wereldwijde olie- en gasvoorraden slinken. In Nederland bijvoorbeeld denkt men vanaf 2022 gas te moeten invoeren. Nu voert men uit, met alle voordelen van dien: taksen en belastingen op de firma's die gas ontginnen, vervoeren enz. Tegelijkertijd worden olie en gas een strategisch internationaal wapen. Denk aan de Russen die om de haverklap de kraan naar één of ander buurland toedraaien of de rol van olie in het Midden-Oosten. Aan menige Golfoorlog hangt een oliegeurtje. De oplossing is volgens de regerende hoofden van deze wereld eenvoudig: nog méér olie en gas gaan zoeken. Zo hang je niet af van iemand anders, verdienen je een stuiver extra, kan je zelfs je gasprijzen goedkoper maken. Over de andere oplossing heeft men het minder: we moeten zuiniger omgaan met onze energie door bijvoorbeeld beter te isoleren én we moeten hernieuwbare bronnen van energie vinden: zon én wind raken nooit op, of dat hopen we tenminste. Dat is wat je thuis zou doen: oej, we verbruiken teveel, we moeten daar iets op vinden.

Men gaat in alle hoeken en kanten zoeken naar één of ander gasbelletje waar men nog iets kan uitpompen: gas in oude steenkoolvelden, tussen schaliërotsen, onder de zeebodem. De technieken die men er moet voor gebruiken zijn soms nogal 'tricky': de ingenieurs moeten horizontale boringen doen over verschillende kilometers én ze gebruiken een cocktail van vieze chemische producten als smeersel om het gas er uit te halen.

De mensen die in de omgeving van dit soort boringen wonen, zijn niet altijd blij met het resultaat: af en toe ontstaan kleine aardbevingen, er is nogal wat risico dat de grondwaterlagen worden vervuld door het smeerwater, de ganse operatie brengt heel wat af- en aan gerij met zich mee van vrachtwagens en containers.

In de Verenigde Staten is men bijna elk stuk land aan het omspitten om te zien of er geen belletje gas onder zit. Men boort en pompt onder elke steen. Om de mensen te sussen belooft

men dat het eigen gas goedkoper zal zijn. Bij een Amerikaan pakt het natuurlijk ook altijd als je kan zeggen dat hij dan misschien niet meer zo afhankelijk zal zijn van 'de Arabier' of van Zuid-Amerika. Ogen dicht, pootjes vooruit en dansen in de ronde wordt dan een nationaal fenomeen. Met zijn allen naar de afgrond... Dat hebben we al meer gezien: als de ene of andere aan de macht verkleefde 'pipo' wat in zijn bol haalt, wordt de massa bedolven onder beloften. Dat is al zo van in het Oude Testament: toen was het Manna voor de Massa.

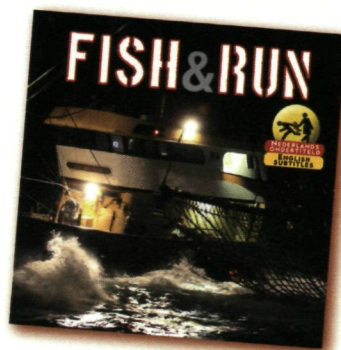
Deze week raakte plots bekend dat het ganse zootje eigenlijk tamelijk verlieslatend is. Een Exxon-topman liet weten dat de oliefirma's eigenlijk maar de helft van hun kosten kunnen dekken. Daar gaat het Manna.

Daardoor komt er teveel oppositie en dan verhuist men het boeltje: een geoloog uit Leuven liet deze week al weten dat België te dicht bevolkt is voor dit soort van zaken: 'We zouden dat eerst beter proberen in zee!'

Gelukkig is er de zee nog: alles waar we geen blijf mee kunnen dobbert op of in de zee: radioactief afval, windmolens én nu ook gasvelden. Zelfs mensen die ergens weg willen en elders niet binnen mogen: die dobberen in gammele schepen op zee. In de Middellandse Zee verdrinken er tot drieduizend per jaar. De zee wordt een kruising tussen een kerkhof en een vuilnisbelt.

Filip De Bodt

filip.de.bodt@skynet.be

De film *Fish and Run* is nog altijd te verkrijgen. Schrijf 12 € (verzending in) over op reknr. BE40 0016 3236 1163 van Climaxi Groenlaan 39 Herzele. Wie meer info wenst, neemt contact op met filip.de.bodt@skynet.be.

GIJ DIE DIT BLAD IN DE KRANTENWINKEL KOOPT

Neem vandaag nog een abonnement en schrijf 30 euro (*) over op rekening 384-0596581-18 van Het Vrije Visserijblad.

U krijgt dan een jaar lang HVB bij u thuis in de bus bezorgd.

(*) Tarief voor abonnementen in België.

Voor het buitenland, zie colofon.

NEEM TOCH 'N ABONNEMENT

Schilderij: Frone Clauwaert

Een interview met **Mong de tong**

Eigenlijk heeft het te lang geduurd vooraleer we deze vis aanpakten, want tong is toch de favoriet van onze vissers. Hier is eindelijk Mong de Tong, een ideale vis om op de rooster te leggen, figuurlijk dan.

HvVB: Welkom Mong, we zijn vereerd om met zo'n bloktong (= de grootste soort) de tafel te mogen delen.

MONG: 't Is niks, jongeman. Ik ben zelf blij eens hier m'n zegje te mogen doen. Veel verstandigs heb ik nog niet gelezen van al die andere vissers.

HvVB: Heeft meneer geen hoge pet op van z'n medevissers?

MONG: Ach, ik ben een eenzame oude man, maar ik ben gesteld op het alleen zijn. Als ik pen en papier heb, ben ik al tevreden. Door de laptops die vanuit de vissersvaartuigen op m'n stukje familiegrond worden gedumpt krijg ik ook wel de indruk dat iedereen die nieuwe media beu is. Het nieuwe programma E-Catch is blijkbaar voor velen de druppel geweest. De liefde voor de pen bloeit blijkbaar weer op, ook bij de moderne vissers.

HvVB: Ja, dat elektronisch logboek is een vloek en een zegen. Terugdenkend aan het papieren logboek schieten de geveugelde woorden 'vroeger was het beter' me te binnen. Wat denkt u ervan?

MONG: Het is toch nog niet weg, dat papieren logboek?

HvVB: Neen, ze gaan blijkbaar schip per schip evalueren hoe de gebruikers ermee omgaan. Kijken wie nog fouten maakt en welke dat zijn. Aan de hand daarvan zal worden bepaald of het papieren logboek nog aan boord mag blijven. En gaat dan wéér iets mis met E-Catch dan kunnen ze de papieren nog gebruiken. Zijn er echt vissers die dat E-Catch programma zo beu zijn dat ze heel de boel over boord kieperen?

MONG: Ja, ze smijten dat technisch vernuft overboord en dat ligt hier dan voor m'n neus.

HvVB: Nochtans verneem ik dat je binnenkort niet meer op zee mag blijven als je E-Catch niet naar behoren werkt. Weet jij waar we naartoe gaan?

MONG: Wie zal 't zeggen? Daar komen satellieten aan te pas, als je zo'n vangstovergave doet.

HvVB: Ja, een heel vernuftige installatie is dat. Wat vind je ervan?

MONG: Ze hebben er niet aan gedacht dat die satellieten wel eens kapot kunnen gaan.

HvVB: Ah, dan zullen ze wel een voorlopige oplossing uit de mouw schudden.

MONG: Ik hoor nu vooral dat de jeugd niet meer kan schrijven; dat het met de taalkennis almaar bergaf gaat.

HvVB: Mong toch. Dat is toch ook wel van de hak op de tak springen. Waarom hecht je zoveel belang aan 't schrijven?

MONG: Dat is eigenlijk de échte reden waarom ik hier naartoe gekomen ben. Een tong heeft de plicht om de liefde voor de literatuur weer bij de mensen te brengen. Geen SMS'en meer! Er moeten weer handgeschreven brieven komen waarin geen klinkerloze woorden staan. Gedaan met grt ghgr ghrrp hgfbv! Geen gemurmel meer. Of dan toch minstens een blog. Jullie uitgever is gestart met een autobiografie en je zal die 'live' kunnen volgen op z'n blog op <http://florsnieuweblog.blogspot.com>.

HvVB: Aha, u had blijkbaar een verborgen agenda. Laat u maar lekker gaan, zo zou ik zeggen. Dit blad is de uitgelezen (!) plaats om zo'n pleidooi te plegen. Zeg ons wat 't probleem is.

MONG: Hoeveel jongeren hebben vandaag nog een bibliotheekkaart? Een 'King of Kong' kaart misschien wel. Lage punten voor Nederlands is de trend tegenwoordig en al dat technisch vernuft brengt daar geen verbetering in. Wat schelden op één of andere forum, grammatica volkomen overbodig vinden ...

HvVB: Ach, je moet dat relativeren. Zelf zend ik nog ouderwetse SMS'en, met niet-ingekorte woorden. En als ik een SMS ontvang waarvan ik bij het ontcijferen professionele hulp nodig heb ervan, dan vraag ik gewoon een SMS in het Nederlands. Maak je 't niet te moeilijk Mong?

MONG: Tja, dat lijkt me toch ook niet de sleutel tot een gelukkig leven te zijn.

HvVB: Je eigen ding doen, je niet aantrekken van wat een ander zegt. Dat is de sleutel.

MONG: Met dat elektronisch logboek kun je alleszins je eigen ding niet doen. En Big Brother die constant over je schouder meekijkt, is het niet met AIS (elektronisch volgsysteem waarbij ieder schip kan gevolgd worden van op iedere pc, sommige reders zijn eraan verslaafd) dan wel met E-Catch. En jij vroeg laatst nog om een WiFi-verbinding bij het Zeevissersfonds? Dan ben je toch nooit meer op je gemak. Met een gewoon ouderwets boek kun je ook even loskomen van je omgeving.

HvVB: Vissers zijn niet de grootste lezers, maar volgens mij is dat percentage niet verschillend van de rest van de bevolking. En in verband met die WiFi: zelf zou ik daar wellicht niet fanatiek in zijn, maar als ik er een ander mee gelukkig heb gemaakt ben ik ook gelukkig.

MONG: Zo. Mooi gezegd jongen, daar kunnen we beter mee afsluiten.

HvVB: Euh. OK.

Interview Chris Prut Meyers • tekening Jo Clauwaert

Vorige maand drukten we de verkeerde foto's af bij de teksten. Vandaar dat we deel 94 hernemen.

De Belgische visserijvloot (94)

We starten we met de rubriek 'De Belgische visserijvloot' waarbij we maandelijks drie foto's en een beknopte historiek van de vaartuigen publiceerden. Met 111 steekproeven van vissersvaartuigen hadden we zowat de hele varende vloot gehad. Door de goede respons op deze rubriek gingen we er nadien mee door. Sinds februari 2008 gaan we terug in de tijd en brengen we de vaartuigen die inmiddels uit de vloot verdwenen zijn. Deze aanpak, die gepaard gaat met het nodige opzoekwerk, leverde voldoende vaartuigen op om tot vandaag in HVB telkens een bladzijde te vullen.

Voor de juiste gegevens baseren we ons op de oudere Officiële Lijst der Belgische Vissersvaartuigen. Ook andere bronnen en archieven worden geraadpleegd om de exacte gegevens over de vaartuigen en de opeenvolgende eigenaars te vinden. (Louis Vande Castele)

O 313 FALCON

Lengte: 36,81 m

Breedte: 7,57 m

Tonnage: 278,01 brutoton

Bouwjaar: 1961

Werk: Cochrane & Sons, Selby.

Motor: A.B.C. 1975

Vermogen: 1.000 pk

Eigenaars.

ROSS FALCON.

Ross trawler Ltd, Grimsby (1961)

O 313 FALCON.

NV Noordvisserij (1975)

27.12.1984 werd het vaartuig geschrapt uit de officiële lijst der vissersschepen

In 1985 afgebroken te Brugge.

Foto: verzameling lv

Foto collectie LVC

O 315 JEAN HELENE

Lengte: 34,60 m

Breedte: 7,02 m

Tonnage: 202,99 brutoton

Bouwjaar: 1951

Werk: Chantiers et Ateliers Normand, Le Havre

Motor: Brons 1971

Vermogen: 600 pk

Eigenaars.

Eigendom van Société Les Doris, Boulogne.

1970: verkocht voor afbraak aan J Bakker & Zn, Brugge

O 315 JEAN HELENE.

1971: aangekocht door NV Noordvisserij.

Op 27.12.1984 werd het vaartuig geschrapt uit de officiële lijst der vissersschepen.

Verkocht aan J Bakker & Zn, Brugge voor afbraak.

Foto: verzameling lv

Foto collectie LVC

Z 418 ATLAS

Lengte: 31,10 m

Breedte: 7,40 m

Tonnage: 198,77 brutoton

Bouwjaar: 1964

Werk: Spaandam/Henk Zwart

Motor: Bolnes 1964

Vermogen: 500 pk

Eigenaars.

Z 418 ATLAS.

Cattoor Robert en Demeester Pierre (bouwovereenkomst)

Cattoor Robert-Demeester, Marguerite Bil weduwe Demeester Pierre en Pieter en André Demeester. (1964)

PVBA Atlas (1976)

Z 418 BLUE BIRD.

Constant Couwyzer-Demeulenaere (1977)

PVBA De Hoop (1982)

20.10.1984 werd het vaartuig geschrapt uit de officiële lijst der vissersschepen.

Verkocht in Gambia.

Eigen foto LvdC.

Foto LvdC

VEEL PAPIER, WEINIG CHOCOLA

Hij had nog wat cadeaubonnen liggen en hij ging op cd-jacht. Volgende artiesten werden aangeschaft: Reiziger, de nieuwe van Nick Cave & The Bad Seeds, Low Vertical, een oude van The Herbaliser (altijd goed), Tomàn die met Postrockhits Volume II zowaar die hoogdravende titel kan waarmaken, Local Natives, de nieuwe Eels en oude bluesrot Roland die blijkbaar ook weer nieuw werk op de markt gegooit heeft. Tomahawk nieuwste: Oddfellows was echter uitverkocht en dat was de reden om te gaan shoppen op 't Net. Ook op eBay vond hij veel pareltjes van o.a. Nightmares On Wax. Dat de CD zou verdwijnen lijkt hem een belachelijke gedachte, net zo min als dat Het Boek zou verdwijnen. Naast de twee drama's in het vissersmilieu is ook (pdw) onverwachts en veel te vroeg gestorven. Hij was voor mij een voorbeeld en liet me veel comedy en spitsvondige oneliners kennen.

SCHEEPSJONGENS EN MOLFIETEN

Carnaval ligt alweer een tijdje achter ons. Veel vaartuigen hebben na dat feest wel een carnavalgriepje aan boord gekregen. Onvermijdelijk is dat na zo'n dagen. Een goeie kermis is een geseling waard, nietwaar. Zelf was ik blij dat 't carnaval eraan kwam omdat ik wist dat de reis dan ten einde zou zijn. We hadden een stagiair mee aan boord tijdens die reis en die jongen had het echt niet getroffen. Storm, halen en brengen, scheuren en leuren, 'tegen gelegen' voor het zware stormweer. Het was trouwens al jaren geleden dat ik dat 'tegen liggen' nog moest meemaken, en 't was zelfs de eerste keer terwijl ik op de brug sta. De stagiair leek wel een 'molfiet' (ongeluksbrenger) te zijn. Dat was hij natuurlijk niet, 't was gewoon pech, maar het was wel eens goed dat hij het eens zag zoals het in de winter soms is.

Naar hij ons vertelde waren er zes in z'n klas, die achttien zijn en nog niet op zee zijn geweest. Hopelijk doen ze het graag, want wanneer ze volgend jaar van school komen zal dat wel moeten. Naar verluidt staan er zo'n vijf scheepsjongens klaar om aangemonsterd te worden. Zij zoeken nog vaart! Een minpunt van de school lijkt me te zijn dat er vandaag teveel aandacht is voor... diploma's, hoe raar dat ook klinkt. De leerlingen zouden meer praktijklessen moeten krijgen. En dus meer op zee gaan. Maar blijkbaar staat niet iedereen te springen om zo'n stagiair op zee mee te nemen. Die jongens vormen nochtans de toekomst van de visserij. Kort geleden stond in dit blad nog dat we de tongbestanden niet helemaal opvissen. Is dat dan zo erg? Misschien is het tongbestand wel gegroeid, en hebben alle duurzame

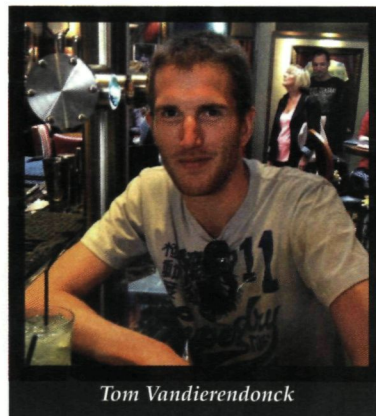
Filip Claey's geeft uitleg aan reders.

Een miniatuurschot in chocolade.

handelingen iets uitgehaald. En mochten we geen tong meer bovenhalen dan komen de NorthSeaChefs (NSC) ons wel hulp bieden. Enkele topchefs uit het land hebben de nobele opdracht om minder bekende vissen en allerhande discards om te toveren tot eerste klas voedsel. Deze actie werd voorgesteld in restaurant De Jonkman waar we al eens konden proeven wat topkok Filip Claey's kan maken van o.a. een klein grauwpootje, horsmakreel, slabberaaien (zwemkrabbetjes), hondshaai. Ondergetekende zal alleszins z'n best doen om de NSC allerhande ingrediënten uit ons zeetje te bezorgen. Op 11 maart is het de officiële persvoorstelling van deze actie en dan komt het op tv. Dit is meestal wel genoeg om de mensen te overtuigen. Dat bleek bijvoorbeeld ook toen men met varkenswangen in *Mijn Restaurant* begon. En nu is er geen supermarkt waar je die niet kan vinden. Bij vissen zitten ook veel onbekende lekkernijen verstopt. Nu nog de mensen daarvan bewust maken.

Spijtig genoeg zijn er ook weer droeve gebeurtenissen te melden. Op de B 462 is een dodelijk ongeval gebeurd tijdens het zware stormweer.

Luc Decraemer overleed daarbij. Kort voor het ter perse gaan hoorde ik ook van het overlijden van Tom Vandierendonck (Tom Co). Het betreft geen ongeval aan boord, maar is daarom niet minder tragisch, zo'n jonge gast nog. Tom & Luc, het ga jullie goed, daar aan de overkant.

Tom Vandierendonck

Chris Meyers

Alle industriële en scheepsherstellingen mekaniek en plaatwerk

Nieuwe Werfkaai 14 • 8400 Oostende

T: 059 33 22 15 • F: 059 33 01 55

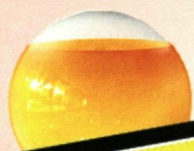
GSM Johan: 0477 31 54 15

GSM Ludo: 0477 33 54 35

**BEMA
DOET
HET**

DÉJÀ VU?

KE
RE
IN

RETRO CHEQUES

t . w . v .

€1000

**WAAG JE KANS
GA NU NAAR ONZE
FACEBOOK
PAGINA!**

16 MAART: RETRO-ACTIE

Brugge : langestraat 169/171. 8000 Brugge
Blankenberge : Ambachtstraat 5. 8370 Blankenberge
Beernem : Fortstraat 9a. 8730 Beernem
Zedelgem : Torhoutsesteenweg 238. 8210 Zedelgem
Heist : Kursaalsstraat 55. 8301 Knokke Heist

de kringwinkel

Originaliteit is niet duur